

Mộng Vô Thường

Contents

Mộng Vô Thường	1
1. Chương 1: Hoa Đà Năm Ấy Còn Cười Gió Đông?	2
2. Chương 2: Quái Xà	4
3. Chương 3: Nô Của Thú, Nô Của Người	5
4. Chương 4: Tình Quái, Tình Xà	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6: Vì Yêu	12
7. Chương 7: Động Tâm	14
8. Chương 8: Ràng Buộc Vô Hình	17
9. Chương 9: Xà Hoan	18
10. Chương 10: Lời Hứa	21
11. Chương 11: Hy Vọng	23
12. Chương 12: Ngàn Nguyên Nhân – Một Nguyên Nhân	25
13. Chương 13: Thực Hiện Lời Hứa	26
14. Chương 14: Cầu Hôn	29
15. Chương 15: Xà Hậu	31
16. Chương 16: Bên Bờ Sống Chết...	33
17. Chương 17: Tay Đã Nhúng Chàm.....	35
18. Chương 18: Nguy Kịch	36
19. Chương 19: Xà Hỏa	37
20. Chương 20: Gặp Lại Đau Lòng	40
21. Chương 21: Giấc	42

Mộng Vô Thường

Giới thiệu

Cô là một công chúa rất được nhà vua ân sủng, tình cờ trong một lần đi săn bắn cô vô tình bị một c

1. Chương 1: Hoa Đào Năm Ấy Còn Cười Gió Đông?

Thành Tiểu Biệt...Một mùa gió đông lại về.

Khi Lý Bảo trở về thành, những cánh hoa đào đã tàn từ lâu lắm. Loại hoa đào trắng ở thành Tiểu Biệt thường nở cả trong mùa đông, dưới những bông tuyết trắng xóa, vẫn lung linh khoe sắc. Thế mà mùa đông năm nay chưa bắt đầu bao lâu, hoa đào trong Tiểu Biệt thành đã lần lượt tàn lụi, quả là một hiện tượng bất thường.

Nhưng đối với người dân ở thành Tiểu Biệt, sự lạ thường này không...lạ thường lắm với họ. Cứ ba năm một lần, khi Xà quái xuất hiện, những đóa hoa đào trong Tiểu Biệt thành sẽ lụi tàn nhanh chóng. Người dân Tiểu Biệt thành lại phải tất tả chuẩn bị lễ vật cho Quái xà. Nghe đồn là sau khi ăn nó sẽ ngủ, 3 năm là thời gian cho một giấc ngủ sâu của Quái Xà.

Đã hơn 10 lần cái điệp khúc 3 năm 1 mạng xảy ra suốt mấy mươi năm. Cũng không phải triều đình không cho người đi diệt trừ Xà quái. Tuy nhiên người đi toàn không trở lại. Yêu tinh trên thế gian này không hiếm, 3 năm tốn một mạng so với một lần mấy trăm mạng đúng là có lợi hơn nhiều.

-Người nên về nhà đi A Bảo...Tương Liên....

Khi Lý Bảo rời Tiểu Biệt thành theo Phạm công tử lên kinh đô ứng thí, Tương Liên đã đứng nơi cây cầu này mà tiễn hân. Họ là gia đình và a hoàn của hai gia đình giàu có trong thành. Ước mơ của cả hai cũng vô cùng đơn giản...Đó là sau này sẽ được thành gia lập thất, cùng chung sống trong một mái nhà.

Ước mơ đó đã tan vỡ....Chủ gia của Tương Liên được chỉ định phải tìm người cho Quái xà ăn thịt...Người được chọn là Đậu tam tiểu thư. Tuy nhiên họ đã tráo người bằng Tương Liên. Dù sao nàng chỉ là một a hoàn.

Mọi chuyện xảy ra sau đó...Quái xà cuốn Tương Liên đi mất. Bẵng đi vài ngày Đậu tam tiểu thư lại xuất hiện. Tuy nhiên sau đó Quái xà không có phản ứng gì giận dữ nên chuyện cũng nhanh chóng trôi vào quên lãng. Tiểu thư cũng được, a hoàn cũng được, miễn là không gây hại cho những người dân lưng dài vai rộng, chân chất hiền lành, vậy là tốt quá rồi.

Đôi tay Lý Bảo xiết lại....Ước mơ tan vỡ. Hình bóng Tương Liên phảng phất trong không khí, với nụ cười thoáng nhẹ trên môi.

-Bảo ca bảo trọng....Muội chờ huynh về.

Muội đã chờ huynh bao lần bên con đường nhỏ. Muội đã nhẹ nhàng trao vào tay huynh chiếc bánh bao còn nóng hổi, lau nhẹ những giọt mồ hôi trên trán với nụ cười vừa e thẹn vừa nồng ấm, chứa đựng biết bao sự yêu thương.

Tương Liên...Tương Liên...

-A Bảo...

Người đàn ông vỗ nhẹ vào vai Lý Bảo. Hân gượng cười, từ từ bước đi...

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều trên những cành đào khô héo. Như lòng người trong tuyết trắng, vừa lạnh lại vừa đau....-Công tử...

-Đồ chậm như rùa. Nhanh lên, nhanh...

Phạm Thiếu Khanh ngồi trong kiệu, miệng không ngừng thúc giục. Bên ngoài những người phu khiêng kiệu nhể nhại mồ hôi.

Đã gần đến kinh thành. Kỳ thi trước Phạm Thiếu Khanh không đậu. Phụ mẫu muốn hân lên kinh theo Đỗ sư phụ ôn luyện chờ cơ hội ở những cuộc thi sau.

-Công tử...Đến quán trọ rồi.

-Ừ.

Đỗ Thiệu Khanh xuống kiệu, vào trong căn phòng thượng hạng. Đám kiệu phu nhận ngân lượng. Tuy Phạm Thiệu Khanh hống hách xem thường người khác nhưng hắn lại có nhiều tiền bạc, trả cho họ rất hậu hĩnh nên đối với lời dặn ngày mai quay lại tiếp tục đưa công tử vào thành không ai từ chối, thậm chí còn đến khá sớm.

Họ đợi một lúc bên ngoài vẫn không thấy, cho đến lúc chủ quán trọ ra ngoài:

-Vị Phạm công tử bị bệnh nên không ra ngoài được, cần phải nghỉ ngơi ít ngày.

Phu kiệu không thắc mắc gì, trở về, trên đường còn có người hả hê cười tên công tử bột kia hống hách nghênh ngang nên bị trời phạt....Không ai để tâm suy nghĩ, đằng sau căn bệnh đó có uẩn khúc gì không?

Ba hôm sau, phu kiệu lại đến. Phạm Thiệu Khanh mặc một chiếc áo choàng che kín mặt, từ tốn bước vào trong kiệu. Cùng đi với hắn không phải là thư đồng hôm trước. Tuy nhiên cũng không ai có thắc mắc gì.

Dưới sàn nhà của quán trọ, một thân người đang dần phân hủy...Giòi bọ đục khoét thân thể hắn. Mất hắn vẫn mở lớn, trùng trùng.

Hắn chết nhưng không biết....Mãi mãi không biết, mình chết vì lý do gì.

Bên trong kiệu, một kẻ cũng đang cố nén nhịp tim trong lồng ngực. Hắn cũng rất sợ....Không sợ làm sao được....Nhưng nếu cứ mãi sợ hãi thì hắn vẫn chỉ là một gia đình, suốt đời hèn mọn. Người giàu có mãi có ưu thế của kẻ giàu có. Tương Liên của hắn, nếu không vì thân phận là một nha hoàn hèn mọn thì sẽ không phải làm thể thân cho Tam tiểu thư hiển mình cho Xà quái. Nếu nàng có thân phận cao hơn một chút, sự biến mất của nàng không thể đơn giản đến như thế....Tương Liên....Tương Liên...

Tay hắn lại nắm chặt...Dù sao nó cũng đã nhuộm máu. Đêm đó, chính tay hắn dùng con dao này đâm vào tim Phạm Thiệu Khanh....Máu phun ứot cả mặt hắn, mặn chát, tanh nồng... Phạm Thiệu Khanh gục xuống, cũng là lúc Lý Bảo hắn ký vào bản giao ước cùng ma quỷ, trở thành một kẻ sát nhân.

-Hối hận à?

Có tiếng người hỏi....Quán trọ đêm đó chủ tớ hắn trú lại thực ra là một hắc điểm của bọn cướp bày ra. Bọn chúng định cướp của giết người. Nhưng trong lúc chúng chuẩn bị hành động đã chứng kiến được một cảnh tượng thú vị. Gã gia đình mưu sát chủ nhân bằng thuốc mê, sau đó là một nhát gươm.

-Chúng ta hợp tác. Chúng ta là giặc cướp...Nhưng chúng ta cướp của người công khai cũng chán. Điều chúng ta cần là cướp, nhưng hợp pháp hơn...

Cướp đêm là giặc, cướp ngày là quan. Thủ lĩnh của đám cướp này là một tay lão luyện. Lão ta nhanh chóng nhìn thấy tham vọng trong mắt hắn. Chỉ có hắn và Phạm Thiệu Khanh trong quán trọ, xung quanh toàn là người xa lạ. Gã Phạm Thiệu Khanh ấy lại hống hách và ngu ngốc....Hơn nữa, đám cướp cũng nhanh chóng phát hiện hỏa dược trong phòng hắn. Có lẽ Lý Bảo đã dự định, sau khi giết chết Phạm Thiệu Khanh sẽ phóng hỏa đốt hết quán trọ, thân không biết, quỷ cũng không hay. Hắn một mình đến kinh thành với thân phận mới....Phạm công tử, tiếp tục tìm kiếm công danh....Thông minh như thế, có lẽ chuyện ấy không khó. Nhưng sau đó, hắn làm sao để giấu kín thân phận, quả là chuyện khiến người ta phải tò mò.

-Ta sống nơi Tiểu Biệt thành. Nơi đó có một con quái xà vô cùng lợi hại. Chỉ cần khi công danh đạt được, ta dùng một chút phương pháp kích thích con quái ấy....Tiểu Biệt thành sẽ nhanh chóng đi vào cát bụi....Khi đó ai có thể biết, ta là Lý Bảo hay Phạm Thiệu Khanh?

Khi người ta có hận thù và tham vọng, người đó sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa quan trọng là đi kèm với tham vọng và hận thù là một bộ óc thông minh cùng trái tim vô cảm, lạnh như băng...

Kể từ lúc gió đông không còn thổi tung những cành đào ở thành Tiểu Biệt....Bên cây cầu nhỏ không còn có gái co ro đứng nép vào trong chờ đợi, con tim của Lý Bảo cũng đã thành băng lạnh mất rồi....

2. Chương 2: Quái Xà

Tương Liên tỉnh lại trong một cảm giác ấm áp. Lúc này Tiểu Biệt thành rất lạnh, phận nô tỳ như nàng cũng chỉ được một chiếc áo khoác ngoài mỏng, không thể xua tan đi cái lạnh giá của trời đông.

Bên ngoài trời lại đang đổ tuyết nhưng nàng lại cảm thấy rất dễ chịu. Một cảm giác ấm áp bao bọc lấy Tương Liên. Trong cơn mơ nàng không còn thấy sợ nữa. Bù cho mấy ngày đắm đuối nước mắt và cả một buổi tối run rẩy chờ đợi cái chết đến với mình.

Những ký ức mờ mịt...

-Lão gia, nô tỳ van xin lão gia...Nô tỳ...

Ai mà không sợ chết? Tương Liên cũng vậy. Nàng không muốn chết. Lời hẹn ước cùng Bảo ca hôm đó nơi đầu thành Tiểu Biệt. Tương Liên chết, Bảo ca sẽ thế nào đây?

-Ta cũng không muốn ép người chết...Nếu người không đồng ý thì mau về nhà bảo cha mẹ người trả dứt món nợ cũ cho ta.

Cha mẹ Tương Liên đều đã chết. Mảnh đất nhỏ nơi nhà của họ cũng đã thuộc về lão gia, Tương Liên vào phủ hầu hạ từ năm 11 tuổi. 5 năm làm nha hoàn, chịu bao vất vả nhưng món nợ thì càng ngày càng được nhân lên. Cũng tại năm 14 tuổi, Tương Liên vô ý làm vỡ bình hoa cổ nghe nói có giá trị liên thành, suýt chút đã bị lão gia và phu nhân bán đi trừ nợ. May là có Tam tiểu thư thấy nàng có tài búi tóc khéo léo nên xin cha mẹ cho giữ lại, Tương Liên mới được an toàn.

-Tam tiểu thư có ơn với người, không lẽ người...

Tương Liên lắc đầu mà nước mắt đầm đìa trên má. Ôn thì đương nhiên có. Bất nàng làm trâu làm ngựa cả đời hầu hạ cũng được....Nhưng mạng sống thì khác. Tương Liên cũng chỉ là một con người, muốn được sống vẫn là ham muốn mãnh liệt nhất...

-Tương Liên không muốn chết...Không muốn chết...Bảo ca....Bảo ca....

Tay Tương Liên quơ vào trong không khí...Nàng như vừa chạm vào một thứ gì nhờn nhớt và lạnh lạnh...Theo bản năng, Tương Liên mở mắt ra.

Một con rắn lớn....Rất lớn đang cuộn tròn xung quanh nàng. Đôi mắt như sao trời sáng rực chăm chăm nhìn thẳng vào Tương Liên.

-Á!

Tương Liên không nén được, hét lên một tiếng. Nàng ngã khụy xuống nền đất....Đây là một cái hang lớn...Con rắn rướn tấm thân to lớn của nó, từ từ di chuyển. Đôi mắt vẫn không rời khỏi nàng.

-Người...

Trong cơn hoảng loạn, Tương Liên quơ trúng gì thì ném đó. Cành cây, đá...cát, tuyết đều không làm con rắn chậm đi nhịp di chuyển. Nó cứ lảng lạng từng bước tiến đến nàng.

-Đừng mà....Đừng...Không...

Tương Liên không muốn chết. Nàng bật khóc trong lúc chân tay mềm nhũn. Cái chết thật đáng sợ. Nhất là khi nó cứ từ từ, từ từ mà đến thế này.

-Á....A...

Ngay lúc Tương Liên không còn sức mà phản kháng nữa đành nhắm nghiền mắt chờ đợi thì con rắn đột ngột dừng lại....Cái mồm to lớn há ra, nó cúi xuống phía Tương Liên.

Lại cảm giác ướt ướt....Tương Liên mở mắt ra bởi cảm giác nhồn nhột bên má. Con rắn to đang thè cái lưỡi dài của nó liếm nhẹ lên má nàng....Chạm phải những giọt nước mắt mặn chát, cái lưỡi âm ẩm và ram ráp ấy dường như cổ nhẹ nhàng hơn.

Tương Liên ngược mắt lên nhìn rấn...Nó không có vẻ gì muốn làm tổn thương nàng cả....Ngoài trời gió lạnh lại không ngừng thổi. Con rấn co người nằm xuống, cuốn Tương Liên vào giữa, như là muốn che chở cho nàng.

Đôi mắt sáng quắc khép lại....Nó đã ngủ...Ngủ thật say.

Tương Liên bị giữ chặt trong vòng ôm của rấn cũng từ từ thả lỏng người hơn một chút. Tuy không biết điều này có nghĩa gì thì tạm thời nàng đang được an toàn. Xà quái sẽ không giết nàng, còn tỏ vẻ che chở, ít ra là hết đêm nay....

Mọi chuyện sau đó, tốt đẹp hơn Tương Liên đã nghĩ.

Khi nàng tỉnh lại, Quái Xà đã không còn trong hang động nữa. Nó đi đâu mất...Mừng rỡ, Tương Liên vội vã ra ngoài.

Nơi nàng đang đứng đúng là một hang động. Nhưng nó lại nằm chót vót trên núi cao, phía dưới sâu hun hút, không nhìn thấy đáy...Tương Liên bật khóc. Chút hy vọng được sống cũng tan nhanh.

Một lúc sau khi Quái Xà về hang...Nó cúi người, hả to miệng...Tương Liên lúi sâu hơn vào một góc hang.

Nhưng Quái Xà không làm hại gì nàng. Nó chỉ phun ra một thứ gì đó...Tương Liên định thần nhìn kỹ. Là một ít quả cây.

-Người mang về cho ta sao?

Chiếc lưỡi ẩm áp lại vươn đến liếm lên mặt Tương Liên. Đến bây giờ nàng mới tạm yên tâm là con quái thú này sẽ không hại mình....Hay là nó định nuôi cho Tương Liên mập mập hơn một chút rồi mới ăn?

Cũng không có lý....Rấn vốn có bản năng quán chặt con mồi rồi xiết nát. Có to lớn hơn một chút, Quái Xà cũng đâu có phải nuốt đến hai lần?

Bụng sôi sùng sục. Tương Liên nhặt mớ quả cây đó gom vào một góc rồi ra ngoài lấy một đồng tuyết lớn ủ vào trong một hốc đá nhỏ trong sơn động....Tuyết tan, có nước, nàng mang trái cây bỏ vào rửa sạch. Tuy mùi tanh nồng từ miệng Quái xà vẫn còn đó nhưng cơn đói khiến Tương Liên ăn rất ngon lành.

Một vật cứng cứng chọt chạm vào lưng của Tương Liên. Nàng vội vã quay lại, giật nảy mình đến nỗi buông rơi cả quả cây đang cầm trong tay.

-Á!

Đối diện Tương Liên là một đôi mắt sáng quắc. Nhưng không hiểu sao Tương Liên lại có cảm giác như là nó đang nũng nịu với nàng vậy. Cái đầu to lớn cứ dụi vào lưng của Tương Liên...Khi nàng đưa tay ra dè dặt, Quái xà bắt giác cũng chạm nhẹ đầu vào bàn tay đã có những nốt chai. Cứ thế lặp lại nhiều lần....

Tương Liên ban đầu thận trọng chạm nhẹ....Sau đó giật tay về rồi lại chạm....Đến khi nàng hoàn toàn đặt bàn tay lên đầu Xà quái, ánh mắt nó càng trở nên nhu hòa và êm dịu, thậm chí còn tràn ngập sự yêu thương....

-Người...người sẽ không làm hại ta, có phải không?

Quái xà không biết nói....Nó chỉ dùng chiếc lưỡi ẩm áp và ram ráp chạm lên ma của Tương Liên như lời hứa hẹn...Không có...Sẽ không có chuyện hại nàng đâu!

Tương Liên chột cảm thấy mọi chuyện thật mơ hồ. Con Quái xà không hề giống những gì trước đây nàng từng nghe dân trong thành nói. Nó không tàn ác và hung dữ, bây giờ lại đang ngoan ngoãn để yên cho nàng ve vuốt, đôi lúc lim dim như khoan khoái lắm....Còn các nữ nhân trước đây dân làng cống cho Quái xà ăn thịt, nếu họ cũng như nàng không bị con vật này làm hại thì bây giờ họ đang ở đâu, tại sao một đi không trở lại, khiến dân trong thành luôn hiểu lầm đây là Xà yêu chỉ biết hại người?

3. Chương 3: Nô Của Thú, Nô Của Người

Trong sơn động, cuộc sống tiếp đó của Tương Liên diễn ra theo một nhịp điệu đều đặn. Sáng sớm Quái xà ra khỏi hang tìm thức ăn, trưa một lúc nó sẽ về. Trong hang Tương Liên lùng lục nhiều ngõ ngách mong

tìm được lối thoát khác nhưng đều vô ích. Quái xà lại không biết nói, có lần Tương Liên dè dặt xin nó mang nạng theo khi xuống núi, Quái xà nhanh chóng đẩy Tương Liên vào trong, sau đó còn dùng một tảng đá lớn bịt cửa hang lại, mấy ngày sau mới mở ra.

Sáng sớm như thường lệ, Tương Liên đang ngồi trong một góc nhìn ra cửa hang thì đột ngột phía dưới nạng bỗng có một sợi dây như vừa được ai đó quăng lên... Tương Liên lùi vào trong một chút, quơ vội một khúc gỗ trong tay để đề phòng, mắt không rời sợi dây đang rung động... Có ai đó đang bám vào nó, từ từ di chuyển lên nơi này.

Cuối cùng người đó cũng lên tới. Đây là một người đàn ông khoảng gần 30 tuổi, vóc người rắn rỏi. Trên vai anh ta còn cõng theo một con heo lớn. Thấy Tương Liên, hắn ta cũng không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ lầm lũi chuyển con heo lớn vào trong.

Tương Liên từ ngõ ngang, lo lắng ban đầu chuyển sang tâm trạng khẩn trương. Nàng theo người đàn ông ấy vào hang, dè dặt:

-Xin hỏi... Ông là...

Người đàn ông vẫn không dừng tay. Hắn ta ra ngoài lấy thêm tuyết, đổ vào một hốc đá lớn rồi mang muối trong tay nải mang theo ra ướp.... Cứ từ từ làm như vậy cho đến khi con heo đã được ướp muối xong xuôi thì hắn mới ngừng tay. Cũng ngay lúc ấy, ngoài cửa hang vang lên tiếng động. Quái xà đã trở về.

-Xà đại nhân!

Người đàn ông có vẻ cung kính thi lễ. Quái xà nhìn con heo muối sẵn với ánh mắt sáng rõ. Cái lưỡi thè ra không ngừng đảo qua đảo lại. Đó là biểu hiện của sự thích thú tột bậc mà Tương Liên rút ra được sau một thời gian ở cạnh Quái xà.

-Tuyết còn rơi nhiều....Vài ngày nữa khi tuyết ngưng, tôi sẽ đưa vị cô nương này xuống làng...Cô nương....

Cái đuôi Quái xà bỗng nhiên quật mạnh vào người người đàn ông ấy. Ánh mắt cũng thay đổi, trở nên giận dữ. Nó cuốn hắn ta vào vòng ôm xiết chặt, đẩy hắn ta lên cao trong sự sợ hãi của Tương Liên.

-Xà đại nhân....Đừng...Đừng mà....Tôi...

-Thôi mà...

Giọng Tương Liên run rẩy. Nhưng hình như nó làm Xà quái dịu lại. Nó bỏ người đàn ông xuống, chậm rãi bò sát vào trong.

Người đàn ông cũng vừa hoàn hồn vội vã đứng dậy, hướng về phía Tương Liên:

-Cảm ơn cô nương...Cảm ơn...

-Không có gì....- Tương Liên vội hỏi- Ông là ai? Tại sao lại mang heo đến hang Xà quái? Thật ra mọi chuyện là sao?

....Người đàn ông tên là Tô Phi, là người của làng Mộ Bàng. Mấy năm trước đây, hắn ta cùng một số người lên hang của Xà quái nơi ngọn Tuyết Lĩnh này để tìm kho báu. Nghe nói là trong núi này ẩn chứa một kho vàng rất lớn, tuy là do một con Quái xà canh giữ nhưng chỉ cần hạ được nó là làm chủ được nhiều vàng bạc, có thể nhanh chóng đổi đời.

Tất cả đều bị Xà quái giết chết, chỉ còn Tô Phi hắn là được giữ lại....Xà quái tuy không biết nói nhưng là loài thú của linh tính. Nó đã truyền được lệnh cho Tô Phi, cứ 2-3 tháng một lần là phải lên Tuyết Lĩnh, mang theo một con heo, bỏ được ướp sẵn gia vị. Có lúc bên cạnh Xà quái lại là một cô gái nào đó. Nó muốn hắn mang nàng ta xuống núi. Sau khi xuống núi những cô gái đó thường chọn bạn trăm năm là dân trong làng Mộ Bàng. Có người nói, họ đến từ một nơi là thành Tiểu Biệt. Nhưng thành ấy ở đâu thì không ai biết....Cũng chẳng ai nhớ được đường về.

-Ý ông là....Xà quái sẽ thả người ra sao?

-Thường là vậy...Nhưng cô nương thì...- Tô Phi chép miệng- Mấy lần trước tôi nhắc với Xà đại nhân đều không bị gì cả. Chỉ có lần này...

Chỉ nàng là đặc biệt....Đặc biệt trong mắt một quái xà sao?

Đang lúc Tương Liên còn thần thờ đứng đó thì thành linh Tô Phi sấn tới. Trên tay hắn là một lưỡi dao nhọn, kề sát vào cổ nàng.

Con Xà quái đó rất lợi hại, nhưng hiện tại nó lại có tình cảm đặc biệt với cô gái này. Chỉ cần nó không ngăn cản thì vàng....Tô Phi sẽ lấy được vàng, không còn phải vất vả thức khuya dậy sớm nữa, cũng chẳng phải vài tháng lại trèo lên núi tuyết mang theo thức ăn cho một Quái xà.

Cô gái này cũng rất đẹp. Tiến thêm một bước...Khi Quái xà gục ngã, hắn có thể....có thể chặt lấy đầu nó, trở thành anh hùng trong mắt mọi người và mang cô gái xuống dưới thành, lấy nàng ta làm vợ...Cũng được, được chứ sao!

-Phi.....iiiiii.....

Từ trong hang, Quái xà đã bò ra. Tô Phi ấn mạnh lưỡi dao hơn vào cổ Tương Liên, gần giọng:

-Vàng...Ta muốn vàng. Người hiểu không, ta muốn vàng!

-Phi!!!!!!!!!!!!.....iiiiiiiiiiiiiiiiiiii.....

Tiếng phun từ miệng Quái xà tuôn ra lớn hơn, đầy giận dữ. Cả thân thể to lớn của nó đổ hẳn về phía trước. Tô Phi kéo Tương Liên lùi lại, lưỡi dao lại ấn lên cổ nàng. Cái đầu rất thối sâu vào người, làm Tương Liên phải kêu lên:

-A...

Máu chảy ra từ vết cắn. Tô Phi nhìn cử động Quái xà đã chậm lại, hả hê:

-Sao hả, sợ nàng ta chết hả? Vàng đâu....Ta chỉ cần vàng.

Có cái gì vừa xẹt qua trong hang...Quái Xà co người lại, đầu úp vội xuống đất. Tô Phi trong cơn hể hả không nhận ra điều gì đã đến với mình.

-Bộp...

Một tiếng động vang lên. Tiếng không lớn....Sợ hãi làm Tương Liên nhắm tịt mắt, cứng người lại. Nhưng nàng cũng nhận ra, vòng tay xiết chặt mình đang lỏng đi. Một tiếng “phịch” vang lên sau đó, Tương Liên không còn bị khống chế nữa. Nàng mở mắt ra.

-Á!

Tiếng la của Tương Liên bị bịt chặt bởi cái đuôi của Quái Xà. Nó cuốn nàng lên, còn vòng thân người to lớn của mình xiết lấy Tương Liên như bảo vệ....Điều làm nó sợ hãi là một dáng vóc vừa xuất hiện. Chỉ nhìn thấy bóng, nhưng Tương Liên thấy được, đó là một con người.

-Lại đây!

Người đó đưa tay về hướng Quái xà vẫy gọi. Thật bất ngờ là con vật to lớn ấy lại tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn. Nó chậm rãi nhích từng bước lại gần.

-Bốp!

Người mới đến vung tay. Tấm thân to lớn của Quái xà bị hất ra sau. Đau lắm nên nó chỉ phát ra những âm thanh ” phi...phi” nhỏ hơn. Tương Liên vội vã chạy đến, hỏi ngay:

-Người có sao không?

-Phi....phi...

Quái xà chớp chớp đôi mắt ra chiều ủy khuất. Cái đầu của nó lại dụi vào tay Tương Liên như nũng nịu. Tương Liên bất giác xoa tay lên đầu nó, nhẹ nhàng:

-Không sao đâu. Đau một chút là hết. Không sao...

Người kia lại đang lừng lững tiến đến. Chiếc áo choàng che kín mặt, Quái xà có vẻ rất sợ hãi. Nó rúc sau Tương Liên một chút, âm thanh trong cổ họng vẫn là tiếng rên yếu ớt: “Phì...phì...”

-Ông...ông đừng làm nó sợ. - Tương Liên bỗng nhiên lên tiếng...Một mảng sơn động nhuộm đầy máu tươi, xung quanh vẫn còn lại những mảnh thân thể không toàn vẹn của Tô Phi làm Tương Liên mềm nhũn chân vì sợ. Song Quái xà lúc này lại giống như một đứa bé cần sự che chở làm Tương Liên không khỏi mềm lòng.-
Đừng đánh nữa....Nó sẽ...

Người đàn ông dường như không để ý đến nàng. Hắn ta thông thả dừng lại. Đôi tay phẩy nhẹ. Một luồng gió mạnh thổi thốc từ phía sau Tương Liên. Quái xà đã ở ngay trước mặt hắn, thân hình to lớn co quắp, đầu vẫn cúi xuống đất, cái đuôi không ngừng phe phẩy. Nó đang rất sợ, rất run.

-Đúng là đồ ngu ngốc. Người cho rằng, ai cũng như vậy cả sao?

Tay người đàn ông hướng về phía Tương Liên. Cả người nàng bị thổi tung lên trong không khí, ruột gan nhộn nhạo. Cả thân người to lớn của Quái xà bật dậy. Cái đuôi cử động, vươn cao cuốn lấy Tương Liên, ôm chặt vào lòng.

-Người...

-Phì....phì...

Quái Xà đã chống lại chủ nhân của nó. Để bảo vệ một cô gái, cô gái của loài người!

4. Chương 4: Tình Quái, Tình Xà

-Phì....ì.....

Quái xà kêu lên đầy khổ sở. Nó không có ý chống lại chủ nhân nhưng để bảo vệ Tương Liên thì đành phải thế. Chủ nhân đang rất giận, có phải không?

-Ngốc nghếch!

Quái xà bị cuốn về phía người đàn ông lạ. Tương Liên cũng hốt hoảng định chạy đến thì...

-Mấy vết chỗ này, còn đau không?

Người đàn ông với chiếc áo choàng đang cúi xuống. Dưới thân Quái xà có những vết xước, ửng đỏ lên:

-Hôm trước lại bò qua băng động phải không?

Quái xà lồm lét ngoi đi chỗ khác, cái đầu to liên tục lắc như phủ nhận. Người đàn ông hừ nhẹ một tiếng, đi về phía cuối hang. Khi trở lại, trên tay là một bình nhỏ, bên trong là thứ nước có mùi hăng hắc, xúc vào những vết trầy của Quái xà:

-Phì.....ì.....

Quái xà vùng nhẹ. Một luồng khói nhẹ bốc lên. Khi tan đi thì những vết xước cũng không còn nữa. Người đàn ông cất bình thuốc vào người, tay đẩy nhẹ vào đầu nó:

-Ngốc nghếch. Lần sau lại đi nữa, có phải không?

...Góc sơn động bập bùng lửa. Tương Liên vẫn không nhìn rõ gương mặt người đàn ông sau lớp áo che kín mặt. Quái xà cuộn tròn bên nàng khoan khoái. Dường như nó rất thích lửa, thích cảm giác ấm áp này.

-Người đi tìm thức ăn cho ta nên mới bị thương có đúng không?

Tương Liên hỏi nhỏ...Quái xà nhìn nàng, cái đầu nhỏ lắc lư:

-Ta có thể đoán ra được mà....Băng động ấy có xa lắm không? Ta có thể tự đi tìm thức ăn được mà.

Lần này Quái xà lắc đầu rất mạnh. Khi chỉ thế nó còn chồm dậy, liên tục lắc lư thân mình ra chiều phản đối dữ dội.

-Bằng động cách đây không xa lắm. Bên trong có nhiều thức ăn cho con người, nhưng muốn vào được phải bò qua một bãi dây ma toàn gai nhọn. Tiểu Thanh to xác nhưng chỉ là một con rắn, muốn lấy được thức ăn thì phải làm vậy mà thôi.

Cái đầu rắn lại cúi xuống....Ánh mắt không chớp hướng về Tương Liên như trấn an: “Không đau....Không đau”. Nhưng mắt nàng chột rưng rưng lệ. Từ nhỏ đến lớn, trừ cha mẹ và Bảo ca, kẻ đối xử tốt với Tương Liên nhất lại là một con Xà quái chứ không phải là người.

-Quyết định giữ nàng ta lại, vì sao?

Quái xà quay về hướng chủ nhân của mình. Những tiếng “phì...phì...” tuôn ra như suối. Về mặt của một con rắn cũng thay đổi một cách sinh động...Cuối cùng nó vòng quanh cơ thể nàng thành một cái ôm thật chặt. Cái mõm dài áp vào má Tương Liên lạnh lạnh, nhưng nàng không thấy sợ chút nào.

-Đúng là đồ ngốc nghếch.

Chủ nhân của nó thường thốt lên câu nói ấy. Nhưng đôi tay hắn lại làm điều ngược lại. Chỉ một cái vẫy tay là Quái xà đã bị cuốn đến, để hắn ôm nhẹ vào lòng:

-Được rồi...Chiều ý người vậy, ta cho người để nàng ta lại. Có được chưa?

-Phi.....i....

Hắn quay qua “bãi chiến trường” vẫn còn ngổn ngang máu và những mảnh xác thịt không nguyên vẹn của Tô Phi. Lại một tiếng cười khê, giọng điệu tràn đầy sủng ái, thương yêu:

-Được rồi...Ta dọn dẹp cho bảo bối của người không sợ nữa.

-Ông à....Tôi...

Tương Liên vừa lên tiếng thì đã bị ngắt lời:

-Cô nương ngoan ngoan ngồi yên một chỗ. Nếu nàng đủ can đảm mà dọn dẹp hết những mảnh xác thịt vương vãi đó, ta cũng chẳng dám đặt cược để nàng ở lại với Tiểu Thanh đâu.

-Phi....iiii...

Quái xà kêu lên như đồng tình...Đôi mắt của nó híp lại, như đang cười vậy. Vòng ôm lại kéo Tương Liên thêm sát vào lòng. Thật ấm. Ấm quá, giữa trời đông.

Quái xà và Tương Liên đã nhắm mắt đi vào giấc ngủ...Người đàn ông vẫn còn đứng đó. Sơn động cao nghìn trượng, nhưng không thể nào giam được, nếu người ta đã muốn đi.

Mắt hắn chạm phải con heo được muối đặt trong một góc sơn động. Lại chột nhếch môi cười:

-Đúng là ngốc nghếch. Loài người không phải chỉ có ăn rau quả và trái cây như người nghĩ. Chúng cũng ăn thịt, không phải là thịt chết mà thịt sống chúng cũng ăn....

Quái xà vẫn an lành ngủ. Trong cơn mơ tiếng “phì...phì...” thỉnh thoảng lại vang lên như một tiếng khóc. Đã hơn trăm năm tuổi, nhưng Xà quái vẫn là Xà quái, không khác lần đầu hắn mới gặp là bao.

Xà yêu, Hồ yêu luôn là những loài yêu quái mà con người căm ghét. Họ cho rằng, bọn chúng gian ác, xảo quyệt, khó dễ phòng. Nhưng đó chỉ là quan niệm của loài người.

Trong tự nhiên, chúng cũng chỉ là những sinh mạng cần phải sống. Vậy thôi....

Ký ức suốt mấy trăm năm của người đàn ông ấy không có nhiều việc còn đọng lại. Một trong những việc mà hắn nhớ, chính là con Xà quái này trong một buổi chiều mưa gió, cuống cuồng sợ hãi chui vào trong sơn động. Gặp hắn, nó co vào một góc, đôi mắt âm áp nước, miệng không ngớt phun ra những âm thanh “phì...phì” yếu ớt.

Ngốc nghếch!

Hắn thường gọi con Quái xà của mình như thế. Nó rất ngốc nghếch nhưng hắn cũng ngốc không hề kém. Nếu không ngốc nghếch thì tại sao lại cứu mang một con vật to xác nhưng vô dụng, không làm được gì ngoài những tiếng ” phì....phì”.

Cái đầu Quái xà trống rỗng. Chỉ có duy nhất một bóng hình tồn tại. Một cô gái nhỏ...Cô gái đã nuôi nó từ khi còn là một con rắn con nở ra từ vỏ trứng. Người nó trông thấy đầu tiên là cô gái ấy. Một cô gái nhỏ nhắn, xinh xinh.

Quái xà lớn lên bên cô gái ấy. Nàng ta cũng rất thương nó. Quái xà được đóng cho một cái cũi nhỏ. Mỗi ngày, cô gái thường mang thức ăn đến cho nó. Là thịt heo ướp muối. Cái vị mặn mặn, thật khó quên.

Cho đến một ngày, cô gái mang nó vào rừng....Sau đó thì bị lạc. Quái Xà luôn nghĩ thế. Do nó ham chơi nên bị lạc....Trong tâm trạng hoảng loạn của một sủng vật luôn được người ta yêu thương, chăm chút, giờ trở nên lạc lõng, nó chỉ biết bò, bò đi mãi. Muôn thú xung quanh bị dáng vẻ to lớn của nó làm cho sợ hãi. Chúng bỏ chạy, càng khiến Xà quái sợ sệt hơn.

Trong lòng nó, luôn muốn được về nhà, luôn muốn được nằm trong chiếc cũi êm ái. Mỗi buổi chiều lại nhìn thấy tiểu chủ nhân....Tuy là gần đây ít khi chủ nhân đến gần cũi nhốt nó, nhưng Quái xà vẫn muốn thấy chủ nhân....

Sau vài ngày ở lại trong sơn động, nó mò về làng. Dáng vóc to lớn của Quái xà đương nhiên khiến người ta chết khiếp. Họ không hề nhìn vào đôi mắt long lanh, trong veo của nó, đồng loạt hét lên :” Quái vật....Yêu xà”.

Toàn thân bê bết máu. Cái đau lan tràn khắp người...Quái Xà quy xuống. Hình như nó mơ hồ nhận thấy nét thân quen chập chờn trong mắt những người đang vây kín thành một vòng tròn quanh mình....Chủ nhân....Tiểu chủ nhân...Người mỗi buổi chiều hay đứng trước cũi....Chủ nhân....Tiểu chủ nhân.

Người đàn ông thở dài. Tình cảm của loài người là có thật, nhưng chúng có thể thay đổi theo hoàn cảnh. Còn loài thú thì khác....Chúng là những loài sinh vật cố chấp. Khi đã yêu ai, tin tưởng ai chúng sẽ không ngừng tin tưởng và thương yêu họ, dù có bao lần bị chà đạp lên tình cảm đó, dồn chúng vào đường cùng, đánh đổi sinh mạng của chính mình.

Xà quái, hết sức cố chấp. Nó cứ đi tìm bóng hình chủ nhân năm cũ...Ngay cả khi đã có linh tính, vẫn không bỏ đi cơ hội. Thành Tiểu Biệt là nơi cô gái kia từng sống, cũng là nơi Xà quái suýt bỏ mạng với tấm thân đầy thương tích ngày nào.

Cô gái này....Người đàn ông nhìn về phía Tương Liên. Nàng ta không phải là chủ nhân năm đó mà Xà quái đang tìm kiếm. Nhưng nó lại không muốn rời xa nàng ta nữa. Vì sao vậy, vì nó tìm thấy ở nàng ấy cảm giác ấm áp của tình người. Hắn là một sinh vật nằm ngoài trời đất. Xà quái sợ hãi, tôn sùng hắn, trung thành với hắn nhưng nó không yêu thương hắn, không xem hắn là một nơi mà nó có thể yêu thương?

Còn hắn, tại sao lại không bỏ rơi được một con xà ngốc nghếch? Hay là bởi hắn cũng vô cùng ngốc nghếch. Hắn muốn thương yêu một thứ gì đó, nhưng lại chẳng dám đặt tình cảm cho lũ con người bé nhỏ. Mạng sống chúng mong manh song tâm hồn lại vô cùng phức tạp. Hắn không nắm bắt được họ, không biết lúc nào chúng sẽ yêu thương và phản bội. Sự quan tâm của hắn dành dành cho một con Xà.

-Phì....i....

Xà quái trở mình. Cái đầu gác lên người Tương Liên, nũng nịu. Nàng chỉ khẽ tựa người một chút, bàn tay vỗ nhẹ lên đầu nó như trấn an. Cả hai vẫn ngủ, tựa vào nhau dù bên ngoài tuyết vẫn rơi.

Người đàn ông thêm cúi vào trong đồng lửa. Hắn sẽ không bao giờ nói cho Xà quái biết....Thực ra nó không phải đi lạc. Ngày hôm ấy người con gái đó mang Xà quái vào rừng để bỏ. Nàng ta cũng không nỡ giết nó. Chẳng qua là nàng cũng không ngờ con rắn bé xíu ngày nào nở ra từ vỏ trứng xinh xinh trong vườn ngày một trở nên to lớn. Người xung quanh gọi nó là Quái vật. Nàng ta không muốn phiền phức cho mình, chuyện ấy với con người hắn cũng không trách móc. Song, điều hắn không tha thứ được cho nàng ta chính là chiều hôm đó khi Xà quái co tấm thân đầy máu vào trong góc, oằn lên đau đớn bởi những vết dao đâm của lũ dân làng muốn diệt trừ Quái thú, nàng ta cũng nằm trong đám người vây kín lấy nó, đôi mắt ráo

hoảnh, chỉ chăm chăm tìm cách để người ta thấy mình không liên quan đến Quái vật đang quẩn quại đằng kia.

Nàng ta và cả bọn người đó đều đã chết. Từ đây, những kẻ không biết chuyện mới cho là Quái xà tàn ác. Đâu ai biết đằng sau còn có một Quái vật khác. Một kẻ không có khái niệm về năm tháng, chỉ đơn giản là tồn tại trong cõi thế gian này.

5. Chương 5

Khi Tương Liên thức dậy thì Xà quái cũng đã ra ngoài mất. Người đàn ông cũng không thấy tăm hơi.

Tương Liên muốn rời khỏi nơi này? Đương nhiên là muốn. Nhưng lại có chút không nỡ. Con Xà quái đó tuy là quái vật song lại đối xử với Tương Liên rất tốt. Ánh mắt nó nhìn nàng đầy lưu luyến khiến Tương Liên chẳng nỡ rời đi.

-Ta biết có một số trường hợp, sau khi bị bắt đi, người bị bắt sẽ không nỡ rời xa kẻ đã bắt mình. Nhưng trường hợp đó rất hiếm. Nàng nằm trong số người ít ỏi đó, phải không?

Tương Liên quay lại. Người đàn ông đứng đấy, tự bao giờ. Chiếc áo choàng vẫn che kín gương mặt hắn. Song, hắn là một con người. Hay đúng hơn, hắn trông rất giống loài người.

-Thật ra ông là ai?

Ngày xưa, có một loài sinh vật cổ. Họ chung sống với nhau qua rất nhiều năm tháng. Cuộc đời của họ diễn ra đều đặn từ ngày này qua ngày khác, cho đến một ngày tất cả nhìn nhau và tự hỏi, thật ra trên đời này họ sống, họ tồn tại vì mục đích gì?

Trưởng lão bắt đầu khuyên các sinh vật cổ ra ngoài. Ông bảo, thế giới bên ngoài rộng lớn, có một thứ cực kỳ quan trọng mà nội giống chúng ta không có. Đó là yêu thương và đau khổ. Khi nếm trải được cảm giác ấy, mới không phí hoài năm tháng mà trời đất đã ban cho.

Người trong tộc lần lượt ra ngoài. Thế giới bên ngoài đúng là nhiều điều rộng lớn. Có kẻ sau mấy trăm năm phiêu bạt cũng quay về tộc nhưng cũng có không ít trường hợp ra đi và mãi mãi không về.

Hắn là kẻ cuối cùng rời tộc...Ánh mắt trời thật rực rỡ. Con người là loài sinh vật sống tập trung và đồng đức nhất trong thế giới bên ngoài.

Vài lần, hắn gặp lại người đồng tộc. Họ đều đã nếm đủ yêu thương và đau đớn. Nhưng tất cả đều không còn giữ được trái tim trong trắng của ngày nào nữa. Trong họ có hận thù, có oán ghét lẫn tham vọng. Có kẻ đau đớn tột cùng khi tình yêu đánh mất, chỉ muốn kết thúc cuộc sống dù biết rằng đời của họ là không có điểm dừng.

Lời của trưởng lão ngày nào vẫn còn vang vọng: "Hận thù cũng được, yêu thương cũng được. Có tình cảm, đó đã là một hạnh phúc rồi."

Hắn nhát gan. Tự hắn cũng hiểu mình như thế. Hắn không làm được như những đồng loại của mình. Hắn không muốn đánh mất đi lý trí vì thứ gọi là tình cảm. Hắn không muốn sống trong những ngày chỉ nhìn thấy màu đen của sự ly biệt. Hắn không muốn như kẻ thất tình đau khổ mất đi người trong mộng, ngày nào cũng rứt đầu vào trong một xó tối, đưa tay móc vào trong lồng ngực. Hắn ta tìm tìm để bóp nát. Song, dòng tộc hắn làm gì có tim, làm gì để kết thúc cuộc sống mà tạo hóa đã ban cho là những ngày đàng đẵng cứ trôi qua mãi, chẳng biết khi nào kết thúc, chẳng biết đâu là một điểm dừng.

Cẩn thận đến đâu thì cũng có lúc ngốc nghếch. Hắn đã gặp một con Xà quái. Nó không phải là con người nên hắn không hề đề phòng nó, chỉ đơn thuần nghĩ là có một vật nuôi cạnh mình cho qua ngày tháng. Quái xà chẳng phải là con người yếu đuối. Nó sẽ sống rất lâu, hắn không phải sợ cảm giác mất mát thứ mình yêu quý, không cần phải khổ đau.

Ngốc nghếch...Hắn thật vô cùng ngốc nghếch. Tình cảm một khi đã đâm chồi nảy lộc thì sẽ càng lúc càng phát triển, nào có phân biệt đối tượng yêu thương là người hay thú. Quái xà là một sinh vật. Trái tim nó trong trắng và thanh khiết, cho hắn cảm giác bình yên và thanh thản. Hắn và con Quái xà ấy đã nương tựa

vào nhau một cách vô thức. Đến khi nhận ra thì hần, sinh vật bất tử đã không còn có thể để lòng bình lặng trước con xà quái nhỏ bé đó rồi.

- Có lẽ nàng có điểm gì đó giống chủ nhân cũ mà Tiểu Thanh luôn tìm kiếm. Bằng động dù luôn làm Tiểu Thanh bị trầy xước thân thể nhưng không thể giết chết nó được. Nhưng con người thì khác....Tiểu Thanh chỉ là một con Xà quái to xác. Người ta có thể giết chết nó, bất cứ lúc nào...

Tương Liên im lặng....Trong Tiểu Biệt thành, người ta dù sợ hãi Xà quái nhưng đó là do chưa có cách diệt trừ nó. Một lúc nào đó, khi Quái xà trở lại, ai biết được con người sẽ nghĩ ra cái bẫy gì để vây bắt nó? Tương Liên cũng nhìn thấy, Xà quái vốn rất lương thiện. Giết người có lẽ chỉ là hành động tự vệ trong bước đường cùng của nó mà thôi.

-Ta có điều kiện để trao đổi với nàng. Chỉ cần nàng ở lại đây với Tiểu Thanh một thời gian nữa. Tiểu Thanh có linh tính, đã sống hơn trăm năm lẻ, vài năm nữa có thể sẽ bắt đầu có thành quả tu luyện. Khi đó nàng muốn đi ta không cản trở...Đổi lại, ta có thể giúp nàng làm bất cứ điều gì nàng muốn. Đương nhiên là trừ việc về nhà....

Điều kiện....Mong muốn của Tương Liên chỉ có một. Đó là được trở về nhà....Được trở về nhà.

-Trong thành luôn nói là Quái xà tàn nhẫn.- Hần hất nhẹ chiếc áo choàng xuống, giọng chợt trở nên lạnh như băng.- Đã có rất nhiều kẻ tìm đến Tiểu Thanh mong có thể giết nó. Sự thật -Tiểu Thanh của ta rất yếu đuối, không có phép thuật gì, lại nhát gan, gặp người là bỏ chạy. Nhưng nàng có biết, tại sao bao nhiêu thợ săn quái vật lão luyện, lại không có ai có thể trở về không?

Một đôi mắt tím nhạt trên gương mặt không khác gì con người. Dưới mắt là ba vết đen chạy dài, càng làm tăng vẻ lạnh lùng, tàn khốc trên gương mặt hần...Quái xà tàn nhẫn, khi gặp sẽ không ai sống sót, thực tế người họ gặp chính là....

-Đồng bọn của tên Tô Phi kia cũng thế. Ta để cho hần sống là vì Tiểu Thanh thích ăn heo muối do hần làm....Tiểu Biệt thành của nàng....Nàng nghĩ một khi Tiểu Thanh đã tìm ra người mà nó cho là giống chủ nhân ngày xưa, có còn gì để ta lưu luyến, muốn giữ nó lại đây?

6. Chương 6: Vì Yêu

Hần là kẻ giết người không góm tay. Người trong mắt hần chỉ là một loài sinh vật, không quan trọng bằng Tiểu Thanh của hần. Tiểu Biệt thành cũng chỉ là một nơi của con người ở, hàng trăm nhân mạng cũng chẳng có nghĩa gì.

Trong lòng Tương Liên, Tiểu Biệt thành cũng không quan trọng. Người mà nàng nghĩ đến chỉ có Bảo ca và chân cầu đầu thành Tiểu Biệt, khi cả hai gặp gỡ trong chốc lát. Nàng e ngại không dám chạm vào người hần, chỉ nhẹ nhàng trao cho hần chiếc khăn tay thêu tên Lý Bảo. Mong ước của hai người cũng vô cùng đơn giản. Sau khi công tử của hần thi đạt công danh sẽ xin người đến nhà tiểu thư đón nàng về chung sống. Nàng không cần hôn lễ, không cần khoác lên người giá y đồ thắm, cũng không mong muốn được trượng phu trân trọng khoác tấm khăn phủ đầu tân hôn. Nàng chỉ mong một cuộc sống bình yên thanh thản, có lang quân, có những đứa con xinh xắn lần lượt chào đời.

-Nàng....

-Tôi bằng lòng...Chỉ xin ông, nếu có thể....Hãy giúp tôi bảo vệ bình an cho một người tên là Lý Bảo, là người hầu của Phạm công tử ở thành Tiểu Biệt. Tôi chỉ mong người ấy bình an mà sống....Chỉ vậy thôi là đủ lắm rồi.

Nàng run rẩy nói lên lời cầu xin đứt đoạn. Vài năm thôi để Tiểu Thanh hấp thụ thêm linh khí. Vài năm đối với những kẻ như họ là vô cùng ngắn ngủi nhưng với con người vốn dài đằng đẳng. Huống chi nàng lại là nhi tử. Tuổi 16 xinh đẹp và ngồi sức sống, mấy năm thôi là hoa tàn phấn nhạt, chỉ có thể sống âm thầm làm một kiếp đơn cô....

Người ta đâu hiểu cho điều ấy. Thời gian với họ là vô hạn, còn loài người lại vô cùng ngắn ngủi. Sống và trân trọng người mình yêu đến mấy, cũng chỉ có mấy mươi năm hạnh phúc...Nàng và Lý Bảo...Đến khi gặp

lại, có lẽ nợ duyên đã cạn. Chỉ mong chàng hai chữ bình an.

Hắn khựng lại...Giọng nhẹ nhàng hơn:

-Được rồi...Ta hứa, ta hứa với nàng.

...Trong sơn động vốn không có nước uống. Bên ngoài cũng không thấy. Tương Liên chỉ có thể mang tuyết bên ngoài ủ thành nước trong những hốc đá. Kể quái dị kia không uống nước nhưng Xà quái thì có. Hôm qua nàng thấy nó uống nước trong hốc đá, tuy là vừa uống vừa canh chừng thận trọng, có lẽ sợ Tương Liên không đủ nước uống trong ngày.

Tương Liên tìm thấy thêm một số tuyết đã đóng thành băng ngoài cửa động. Với thời tiết này nếu mang vào trong, để cách xa đồng lửa, chăm chỉ đục đẽo tạo dáng thì có thể tạo nên những vật dụng tạm bợ khác. Mang con heo muối để trên đó cũng tốt, còn hơn cứ để nó chơ vơ giữa sơn động. Tuy Quái xà chỉ nuốt gọn một chút là hết, nhưng mà...

Vừa nghĩ tới đó, đằng sau đã có tiếng “phì...phì”....và âm thanh va chạm sát mặt đất của một thứ gì rất nặng. Quái xà đã về...Nhưng cũng không giống....Tiểu Thanh không có âm thanh rít lên từng tiếng, di chuyển cũng nhẹ nhàng hơn thế này nhiều.

Tương Liên quay lại...Chân tay nàng rụng rời khi trước mặt sừng sững một con Xà quái. Nó to lớn gấp đôi Tiểu Thanh. Lốp vẩy đen óng, đôi mắt sáng quắc chăm chăm hướng thẳng về nàng. Cái lưỡi dài thè ra, âm thanh “phì...phì” tuôn ra đầy giận dữ. Nó co người lại, nhưng là để lấy đà để phóng thẳng về phía Tương Liên, cái miệng to lớn há rộng, đuôi cuộn chặt lấy tám thân bé nhỏ phía dưới mình.

-Cứu tôi với....Tiểu Thanh....Tiểu Thanh!

Tương Liên hét lên đầy hoảng loạn. Ý thức mờ mịt...Cảm giác nghẹt thở dâng lên, đầu óc tối sầm...Con quái vật vung đuôi quật Tương Liên vào thành sơn động. Con đau ập tới, làm Tương Liên ngất lịm đi.

Khi Tương Liên mở mắt, cảm giác thân thể như không còn sức...Đập vào mắt nàng là một gương mặt trắng nõn mười phần thanh tú. Một tiểu cô nương, đúng là một tiểu cô nương.

-Sao rồi?

Là người đàn ông lạnh lùng kia. Hắn ta không còn khoác chiếc áo choàng dài che mặt nữa....Bên cạnh hắn là một nam nhân khác. Vóc dáng thư sinh, mái tóc xõa hững hờ trên lưng không làm mất đi vẻ thoát tục, nhẹ nhàng dù hắn đang khoác trên người lớp áo màu đen.

Cảm giác lạnh lạnh....Tương Liên hoảng hốt khi nhận ra mình chỉ còn trên người chiếc yếm nhỏ...Trước hai người đàn ông, mặt nàng ửng đỏ, vội vã quay đi định che người lại...Nhưng thân thể lại đau như dằm, không cử động nổi mấy may.

-Ừm...

Tiểu cô nương vội chạy đến cạnh nàng. Dường như hiểu ra ý của Tương Liên, nàng ta vội vã chạy đến bên hai gã đàn ông, đẩy họ ra ngoài. Tuy có vẻ miễn cưỡng nhưng không ai làm trái ý nàng. Trong sơn động chỉ còn có hai người. Tiểu cô nương lại chạy đến chỗ Tương Liên. Một bên hông nàng bầm tím...Vết thương tuy không chảy máu, nhưng cũng có thể gãy xương rồi.

Đôi bàn tay nhỏ bé không dám chạm vào Tương Liên. Rồi đôi mắt trong veo chảy dài hai hàng lệ. Tiểu cô nương bật khóc....Khóc thật to, gương mặt thanh tú thoáng chốc dầm đầy nước mắt, làm Tương Liên có chút hoảng hốt. Cổ nén đau, nàng vội trấn an:

-Không sao...Không sao đâu...Không sao...

Chiếc áo xanh, đôi mắt trong trẻo. Tương Liên chợt liên tưởng...Nàng hỏi ngay:

-Tiểu muội tử...Có phải muội là Tiểu Thanh không?

Tiểu cô nương không khóc nữa. Cái đầu nhỏ gật liên tục, trong khi môi đã nở nụ cười.

-A...

Cái đau kéo đến làm Tương Liên nhăn mặt, Tiểu Thanh càng hoảng hốt hơn. Nàng chạy ra ngoài sơn động, kéo tay áo chủ nhân mình:

-Ừm...

-Ừ, được rồi. Ta vào ngay.

Người đàn ông còn lại định theo sau thì đã bị Tiểu Thanh cản lại. Ánh mắt nàng nhìn hẩn đầy căm ghét. Đôi môi mọng đỏ hơi trề ra, đôi chân nhỏ dậm mạnh xuống nền tuyết, ra hiệu: “Người phải đứng ở đây!”.

Bên trong, người đàn ông đã đưa tay đỡ Tương Liên tựa vào lòng mình. Cơn đau do bị di chuyển lại kéo đến nhưng nam nữ thụ thụ bất thân. Tuy hẩn là một sinh vật nằm ngoài nhân thể thì cũng trong hình dạng một nam tử, Tương Liên làm sao không khỏi ngượng ngùng....Tiểu Thanh từ ngoài chạy vào vừa kịp lúc tay hẩn đang định chạm vào vùng da thịt bầm tím của Tương Liên. Nàng ta vội vàng giữ tay hẩn lại...Một tràng âm thanh vang lên hỗn loạn. Không phải là tiếng của con người...

-VẬY Ạ? THẬT LÀ PHIÊN PHỨC.

Người đàn ông ngừng tay lại. Tiểu Thanh ngồi xuống để hẩn kê di chuyển Tương Liên sang lòng mình. Trên bàn tay hẩn không biết lúc nào đã có một dải lụa đỏ. Hẩn nhanh chóng bịt mắt mình lại, rồi tiếp tục chữa thương.

Tiểu Thanh có một thời gian sống bên con người nên biết, thân thể nữ tử chỉ cho người thân mới có thể nhìn thấy. Chủ nhân là người ngoài, Tương Liên không muốn cho hẩn nhìn thấy thân thể của mình.

Nhưng, nàng ta chỉ biết có thế. Nhìn và chạm, đối với Tiểu Thanh là hai chuyện tách biệt...Tương Liên tuy đang bị cơn đau hành hạ nhưng đối với bàn tay đang di chuyển trên da thịt mình, làm sao không có cảm giác được chứ. Chiếc khăn bịt mắt rất chặt khiến hẩn không nhìn thấy vị trí tổn thương bên trong, phải đưa tay tìm kiếm, càng tìm kiếm thì tâm Tương Liên lại càng loạn, lòng của hẩn cũng chẳng yên ổn gì.

Cảm giác mềm mại, êm ái của da thịt...Tay hẩn chạm vào đâu, theo bản năng một lớp lông tơ non lại dựng lên, thân thể của Tương Liên nhanh chóng co lại. Nàng định vùng vẫy kháng cự, quên mất xương đang bị gãy. Cơn đau lịm người kéo đến, Tương Liên ngất lịm đi...Thân thể cũng dần thả lỏng hơn khi lý trí không còn nữa.

Tay hẩn vẫn di chuyển một cách vô thức...Biết là vết thương nằm phía dưới nhưng nó lại chuyển dần phía trên. Vừa chạm vào phần non mềm thiếu nữ, tay hẩn hơi rụt lại...Tim thì hẩn không có, nhưng trong phút giây đó đầu óc như chênh choáng. Đôi mắt đằng sau lớp vải buộc chặt mở toang ra. Lớp vải không làm sao khống chế được cái nhìn của hẩn. Một vùng da thịt trắng nõn hiện ra trước mắt. Tương Liên đang vào độ tuổi đẹp nhất của người thiếu nữ. Tràn đầy nhựa sống...Da thịt thơm mát, như quỳnh rũ, như đang gọi, đang mời.

-Phi...i....

Tiếng gọi của Tiểu Thanh đánh thức một phần tiềm thức hẩn. Tuy nhiên, nó vốn đã sa vào ngầy ngất. Một việc đơn giản là chạm vào chỗ xương gãy nổi lên lại vốn rất quen thuộc, vậy mà hẩn làm mãi vẫn chưa xong. Đến khi luyến tiếc rời tay khỏi vết bầm tím đã trở lại màu trắng nõn, lòng hẩn vẫn còn nổi sóng...Loài người vốn có mị lực, hay là do hẩn tự bao giờ đã bị lôi cuốn bởi loài người?

* Dễ thương không, dễ thương thì còm tiếp, có chương mới tiếp, anh đang có hứng, chiều nay lại không có việc gì làm.

7. Chương 7: Động Tâm

Bên trong nổi sóng, bên ngoài cũng không yên ổn gì.

Tiểu Thanh bước ra khỏi sơn động. Phía ngoài, người đàn ông mặc áo đen đang đứng. Tuyết bám đầy trên tóc, trên áo hẩn, tạo nên một sự đối lập rõ ràng.

-Thanh nhi!

-Phi....i...

Tiểu Thanh như thường lệ đi tìm trái cây cho Tương Liên. Nàng cũng biết, vào nơi đó hóa hình người sẽ dễ vào trong vì thân rắn vừa to vừa nặng, đám cỏ ma nhiều gai nhọn sẽ siết chặt lấy, tìm cách thoát ra được cũng hết cả hơi.

Nhưng Tiểu Thanh chỉ là một con Xà sống lâu năm. Công phu không biết, cũng chẳng có chút phép thuật nào. Chủ nhân bảo, hóa thành người không có gì tốt. Cả trăm năm nay chỉ duy nhất có một lần người hóa Tiểu Thanh thành người. Tiểu Thanh là xà nữ, chủ nhân nói dễ gây nên dục vọng cho mấy gã đàn ông xấu, làm Xà quái vẫn tốt, thân hình to lớn, vừa nhìn thấy thì thú dữ hay người cũng tránh xa rồi....

Đến khi mang theo được trái cây về sơn động thì cũng là lúc Tiểu Thanh nhìn thấy Hắc xà quật mạnh Tương Liên vào vách động. Lo sợ, nàng phóng vút tới. Thân rắn nặng nề di chuyển chậm chạp nhưng ruột gan lại như lửa đốt. Không biết sao mà lại hóa được thành người, còn kịp bay đến đỡ Tương Liên.

-Phi...i.....

“Người xấu, Hắc xà xấu”....Tiểu Thanh hét vào mặt hắc rắn như thế. Nàng không biết tiếng người, còn rắn thì không nói được tiếng rắn. Tạo hóa cũng thật trêu người.

Từ lúc sinh ra đến giờ, Đoạn Vũ chưa tiếp xúc nhiều với những “xà yêu” nhỏ bé. Cha mẹ hắn trời sinh cao quý, khi chào đời hắn đã mang hình dáng như những thiên tiên khác. Hình xà chỉ sử dụng lúc đăng cơ lên ngôi Vương tôn quý, thống trị muôn vạn xà yêu trên thế gian này.

Vậy mà bản thân Xà Vương tương lai như hắn lại phải nhọc công theo đuổi, tìm cách lấy lòng một xà yêu nhỏ bé, ngay cả công phu biến thành người và tiếng người cũng không làm được. Thật trớ trêu!

-Thanh nhi...

-Phi...phi...

Tiểu Thanh dừng lại. Đôi tay nhỏ đẩy mạnh vào người rắn trong khi môi mím chặt. “Đi ...Đi...”. Hắn làm bị thương Tương Liên, rắn là người xấu, người mà Tiểu Thanh không muốn nhìn thấy, không muốn nói chuyện dù cả hai cũng chưa từng nghiêm túc nói chuyện lần nào.

-Thanh nhi...Ta....

Nghi thức đăng cơ đang được chuẩn bị. Hắn phải hoàn thành một số nghi lễ cần thiết trước ngày lên ngôi Xà vương. Nhưng lòng thì vẫn hướng về sơn động. Nghe đám xà yêu báo lại là nhìn thấy Tiểu Thanh đi về hướng băng động, người đầy thương tích, hắn không nhớ gì nữa, chỉ vội vã đến tìm nàng.

Con người, kẻ thù của đám Xà yêu nhỏ bé đang ở trong động. Chủ nhân của Tiểu Thanh có lúc không ở bên nàng. Nhìn người phụ nữ tự do làm mọi việc như thể đây là nơi nàng ta sống, nỗi lo sợ bùng lên át cả lý trí. Hắn đã không kiềm chế được....Không ngờ đây lại là người Tiểu Thanh hết sức yêu thương.

-Tiểu Thanh...

Giọng chủ nhân vang lên nghiêm khắc. Tiểu Thanh không đẩy rắn nữa. Nàng trở về, sà vào lòng của chủ nhân.

Đôi mắt Đoạn Vũ long lên trong một thoáng. Dù là hình người hay hình rắn, nàng vẫn là giống cái, còn chủ nhân nàng là giống đực, không nên và không thể chạm vào nhau.

-Vào trong thấm khăn ướt lau mình cho cô nương ấy đi!

-Phi...

Tiểu Thanh không hiểu lời rắn nói, nhưng tại sao lời chủ nhân nàng nghe lại hiểu? Nếu không phải vì lo Tiểu Thanh nổi giận, Đoạn Vũ hẳn đã không ngần ngại dẹp đi nỗi lo trước mắt này rồi.

-Ngài cũng về đi, Xà đại vương. Tiểu Thanh chỉ là một xà yêu chưa hoàn thiện. Xà tộc của ngài có quan hệ với tiên gia rất nhiều. Nếu để họ biết, ngài yêu thương một xà yêu thấp kém, đám thân tiên đó sẽ mượn cớ diệt yêu trừ ma mà truy cùng giết tận. Tiểu Thanh của ta là một con Xà ngọc, không đáng như thế đâu, Xà đại vương.

Tình cảm là một chuyện. Tình cảm còn phải đặt đúng đối tượng. Tiểu Thanh và Hắc xà tuy là đồng loại nhưng thân phận khác biệt...Đôi tay này đâu thể che chở cho con xà ngốc đó khỏi những tháng năm dài vô tận được, nhất là khi kẻ địch sắp tới là Xà tộc - một tộc mang tiếng là cao quý, cùng thân tiên kết bạn nhưng cũng phức tạp không kém gì thế giới loài người.

Tiểu Thanh nắm chặt lấy tay áo của chủ nhân, đôi mắt trong veo ngược lên nhìn hắn. Tình yêu giữa nam và nữ là một khái niệm xa lạ đối với nàng. Cuộc đời xà yêu đáng lẽ cứ theo bản năng mà tiếp tục. Đến khi Tiểu Thanh lớn thêm một chút sẽ tìm bạn tình, đẻ ra một đồng trứng, ôm ấp cho đến khi chúng nở, tự tìm con đường của riêng mình như nàng đã trải qua.

Nhưng mẹ của Tiểu Thanh hình như không có hình người như nàng bây giờ vậy. Tiểu Thanh len lén nhìn vào bóng mình phản chiếu trong khối băng mờ ảo. Cũng xinh đẹp, không khác tiểu chủ nhân ngày xưa và Tương Liên bây giờ là mấy. Tóc đen, môi đỏ, da trắng nõn...Tự nhiên Tiểu Thanh lại mong Tương Liên tỉnh lại hơn bao giờ hết. Nàng muốn hỏi người, mình có đẹp, có giống người không?

-Phi...Phi.....

Người đàn ông khựng lại. Con xà ngốc nghếch này lại hỏi hắn, trông nó có giống con người không? Và quan trọng hơn hết là còn có khái niệm về giới tính và cái đẹp nữa. Hỏi là trông nó có giống con gái, có xinh đẹp hay không?

-Ngốc nghếch!

Hắn đẩy nhẹ vào đầu Tiểu Thanh...Nàng lại nũng nịu sà vào lòng hắn. Cũng tóc đen, môi son, da thịt mềm mại, thơm ngan ngát nhưng Xà yêu không hề làm tâm hắn động....Chỉ có khi sờ vào người cô gái đó mới cảm thấy đầu óc chệnh choáng, như tỉnh như say.

Vì sao?

Trên phiến đá phẳng, Tương Liên trở mình tỉnh lại. Tiểu Thanh nhanh chóng rời khỏi vòng tay hắn, chạy đến cạnh Tương Liên:

-Phi...i...

Tương Liên mỉm cười với Tiểu Thanh nhưng khi nhìn thấy dáng vóc cao lớn của người đàn ông chậm rãi đến gần bên thì nụ cười như cứng lại. Một màu hồng đỏ bừng trên gương mặt. Theo bản năng nàng nhìn xuống người mình. Chiếc áo đã được khoác lại, bên hông cũng không còn đau nữa, nàng ngồi dậy dễ dàng hơn:

-Phi...

-Tiểu Thanh, ra ngoài lấy nước cho cô nương ấy. Nước băng tan dơ lắm, uống nhiều không tốt đâu.

Hắn nhìn ra ngoài hang...Cái dáng dong dỏng của Đoạn Vũ vẫn còn đó. Hắn ta sẽ không dễ dàng bỏ đi như thể này đâu:

-Phía dưới này có suối. Đi lấy nước và về nhanh lên.

-P...hi....

Tiểu Thanh vui vẻ đáp lại. Hiện đang trong hình người nên không có gì là sợ lắm. Phía dưới vực này có một tộc người nhỏ sống rải rác. Họ săn thú, hái lượm. Bây giờ Tiểu Thanh mang hình dáng này, ai nghĩ nàng từng là một con quái xà to lớn, chậm chạp kia, tha hồ chơi đùa, tha hồ ngắm cảnh.

Tiểu Thanh đã ra khỏi hang. Chỉ còn hai người đối diện nhau. Tương Liên hơi lùi người vào trong góc, tay che trước ngực như để phòng. Sức nóng trên bàn tay hắn. Trước khi ngắt đi nàng vẫn cảm nhận tay hắn không đơn thuần chỉ là lần xuống phía vết thương. Với một nữ tử, điều đó làm nàng vô cùng hổ thẹn, không dám ngược nhìn hắn lâu hơn.

-Ta sẽ đến kinh thành trong vài ngày.

Tương Liên ngẩng lên. Ý hắn là gì? Hắn...

-Cho ta biết nhân dạng và tên tuổi người nàng muốn ta bảo vệ bình an cho hần. Ta sẽ mang tin tức của hần về cho nàng.

Như nắng hạn gặp mưa, Tương Liên nhồm dấy, mừng rỡ. Nhưng câu nói tiếp theo sau đó khiến Tương Liên chôn chân tại chỗ, sững sờ:

-Khi ta trở về, nàng không được nhớ gì đến hần nữa. Hay có nhớ cũng không được cho ta thấy. Nàng từ nay là người của ta, mãi mãi là người của ta rồi.

Hần thích cảm giác ôm nàng vào lòng như thế này. Rất khác lạ...Tim Tương Liên đập thình thịch trong lồng ngực, cuống quýt né tránh, tìm cách đẩy hần ra. Hần thì cương quyết không buông nàng khỏi tay mình. Càng giằng co thì càng dính chặt. Cuối cùng Tương Liên đã bị giữ trong lòng hần. Đôi tay cứng như sắt khóa chặt, mái tóc nàng tỏa hương sát bên mũi hần. Đây có lẽ là động tâm như loài người đã nói. Hần cũng muốn biết, thật ra là với nàng, lòng hần mới loạn hay bất cứ cô gái nào xinh đẹp cũng gọi được trong lòng hần những cảm xúc lạ lẫm. Chuyến đi kinh thành này vừa được việc, lại vừa là lúc hần tự đánh giá cảm xúc trong lòng của mình đây.

8. Chương 8: Ràng Buộc Vô Hình

Hần không đợi Tương Liên trả lời, hay chính bản thân hần cũng không đủ can đảm chờ đợi câu trả lời của nàng. Hần đã đi, còn lại Tương Liên và Tiểu Thanh ở lại trong sơn động.

Sáng sớm ngoài cửa động đã có sẵn một thùng nước lớn cùng với trái cây tươi ngon được sắp sẵn, trông rất ngon lành.

Tương Liên đã đoán được người làm việc đó. Nhất định là Hắc xà Đoạn Vũ sợ Tiểu Thanh phải đến chỗ bằng động nguy hiểm nên đã mang sẵn đến cho nàng.

Tiểu Thanh vẫn giữ hình người nhưng pháp lực thì đúng là rất yếu. Khi còn là Xà quái còn có chút công phu song sau khi làm người thì mất hết. Không chỉ vậy thể lực còn rất yếu, thường xuyên hoa mắt, nhức đầu:

-Tiểu Thanh....

Tiểu Thanh lại loạn choạng suýt ngã. Tương Liên giữ lấy nàng, sức nhớ ra:

-Mấy ngày qua, muội toàn ăn trái cây của tỷ thôi, có phải không?

-Phi...

Tiểu Thanh nhỏ giọng đáp. Tương Liên chợt thấy vô cùng áy náy. Mấy hôm nay, tâm tình nàng gần như gửi theo con người kỳ lạ đó, nửa mong hần mang tin tức của Bảo ca về, nửa lại mong...không có. Hần nói được là làm được. Tương Liên lo sợ, khi trở về cùng với tin của Bảo ca, nàng cũng không thể giữ được mình trong tay hần. Tuy không căm ghét nhưng con người và những sinh vật như thế vẫn còn nhiều cách biệt, nhất là khi Tương Liên một lòng một dạ yêu thương Lý Bảo mà thôi.

-Muội là xà, là loài ăn thịt, không như tỷ, chỉ ăn rau quả được, có biết chưa?

-Phi...i

Đôi mắt linh lợi của Tiểu Thanh hiện lên sự ngạc nhiên. Tương Liên nhìn vào góc hang. Con heo ướp muối vẫn còn đó, tuy nhiên thịt đã không còn ngon nữa. Nếu lúc ban đầu để ý hơn một chút, làm món thịt khô thì sẽ ngon hơn.

Tiểu Thanh theo hướng nhìn của Tương Liên cũng thấy con heo ướp muối. Nàng kêu lên vui vẻ, chạy ù tới, định cắt một miếng đưa vào miệng. Tương Liên vội và cản lại:

-Bây giờ muội không ở trong hình xà, không ăn được như vậy đâu.

-Phi.....iiiiiiiiiiiiiiiiii....

-Ngoan!- Đợi một chút, tỷ làm thức ăn cho muội.

Tương Liên dùng nước sạch, sau đó tìm kiếm trong hang động được thêm mấy vật dụng nhà bếp. Cũng là do Tiểu Thanh tò mò mang về từ mấy lần vào làng, bây giờ lại phát huy công dụng....Tiểu Thanh tò mò nhìn nằng thái thái cắt cắt con heo muối. Mấy lần trước trong hình xà chỉ một phát là nuốt gọn hết, không biết làm món ăn lại có thể tử tử thế này.

Làm hết cả buổi sáng thì món heo muối đã được biến thành lương khô thịt heo, mùi thơm ngào ngạt. Tiểu Thanh chép miệng, nuốt nước miếng, đưa tay bốc ngay.

-Tiểu Thanh à...Từ từ kéo còn nóng đó.

Tương Liên nhỏ giọng nhắc nhở. Tiểu Thanh có hình dạng là một tiểu cô nương thanh tú nhưng tóc tai cũng có phần xộc xệch, thêm mấy ngày lang thang xuống làng phía dưới, mặt dính bụi còn không biết lau cho sạch, khiến nằng giảm đi một phần nét đẹp của mình.

-Muội ăn đi, ăn xong rồi ngồi yên, tỷ bới tóc cho.

Tam tiểu thư rất thích Tương Liên bới tóc. Tiểu Thanh có một suối tóc huyền óng ả, dung nhan sau khi chỉnh trang thì không chỉ thanh tú mà còn mỹ lệ, thuần khiết động lòng người. Tương Liên nhìn nằng mà lòng dâng lên một nỗi lo lắng mơ hồ. Xinh đẹp như vậy, nếu lọt vào tay kẻ xấu, Tiểu Thanh lại ngây thơ không biết nhiều về những phức tạp trong nhân thế, liệu nằng ấy sẽ ra sao?

-Tiểu Thanh à...

-Phi...?

-Muội không được xuống làng nữa. Từ nay cho đến khi chủ nhân của muội về, ở lại hang với tỷ, được không?

-Phi...i?

-Được không?

-Pi...Phi...

Ý của Tương Liên đối với Tiểu Thanh còn hơn một mệnh lệnh. Nằng gật mạnh đầu, vui vẻ. Tương Liên mỉm cười, sờ nhẹ lên gương mặt non tơ trắng nõn....Nếu...nếu nằng một lúc nào đó thoát khỏi nơi này, Tiểu Thanh sẽ thế nào? Một con xà quái xấu xí cục mịch tuy khiến người ta sợ nhưng vẫn có thể bảo vệ được mình, còn Tiểu Thanh- bây giờ như một trang giấy trắng, nhan sắc như hoa như ngọc lại là tai họa, không chừng sẽ khiến cô bé lâm vào họa không lường.

Nhất định phải nói rõ điều này với hấn. Hấn phải quan tâm Tiểu Thanh nhiều hơn nữa....Phải quan tâm.

-Phi...

Tiểu Thanh bất chợt ôm lấy nằng, cái đầu nhỏ nhắn chui vào lòng Tương Liên nũng nịu...Giống như Xà quái những ngày đầu vẫn thường không nhỡ, để Tương Liên vỗ lên đầu dỗ dành rồi mới ngủ. Hôm nay trong lòng là một tiểu cô nương xinh đẹp, nhưng lòng Tương Liên lại nặng nề vô tận. Tim nằng chột như bị ai bóp nghẹt khi hình ảnh Bảo ca bên chân cầu Tiểu Biệt và Tiểu Thanh cứ trộn lẫn vào nhau.

-Phi...i....

“Chủ nhân”- đó là tiếng Tiểu Thanh đang gọi. Đoạn Vũ ngoài cửa hang thở dài một tiếng. Yêu một xà yêu thân phận thấp kém đã khó, con xà yêu đó chỉ toàn hướng về chủ nhân cũ càng khiến con đường của hấn để đến gần nằng khó khăn gấp bội hơn.

9. Chương 9: Xà Hoan

Ở trong hang tới ngày thứ ba thì Tiểu Thanh bắt đầu chán. Là một con Xà quái tinh nghịch, bình thường nằng hay đi khắp núi để tìm thứ này thứ kia về chơi đùa. Ở trong hang ít không gian vận động, ra ra vào vào mãi, cảm giác mới bức bối làm sao.

Tương Liên nhìn dáng vẻ ủ dột của Tiểu Thanh mà thương quá. Tuy nhiên nằng ấy càng nhìn càng thấy đẹp, nếu gặp kẻ xấu thì phải làm sao:

-Ồ nhà buồn lắm phải không?

-Phi...phi...i...

-Tỷ biết là muội buồn. Nhưng muội không tự vệ với thân thể thế này được. Nếu có bề gì....

-Phi...i

Được lo lắng là một hạnh phúc. Tiểu Thanh biết vậy nên cũng không có ý kiến gì nữa. Thân thể bé nhỏ hết nằm rồi lại ngồi, hết đi rồi lại đứng, quay qua quay lại trong hang.

Bỗng nhiên....

-Phi...iiiiiiiiii.....

Tương Liên quay lại. Đằng sau lưng nàng là con xà to lớn màu xanh ngọc. Tiểu Thanh đã hóa lại hình dạng cũ rồi.

-Phi...i.....i!

Làm một Quái xà vẫn tốt hơn. Tương Liên cười khê khi Tiểu Thanh không ngừng động đậy tấm thân bé nhỏ cọ xát vào người nàng liên tục như nài nỉ. Cuối cùng nàng vỗ nhẹ đầu Tiểu Thanh, nhượng bộ:

-Được rồi....Ra ngoài cẩn thận nhé!

-Phi....

Tiểu Thanh hớn hở reo lên rồi bò ra ngoài. Không còn phải tìm quả trên băng động, nàng có thể thoải mái đi chơi rồi. Hình xà hay hình người không quan trọng, thích nhất là được lang thang đây đó, thích thứ gì thì có thể mang thứ đó về.

Tương Liên lại dặn dò:

-Ra ngoài cẩn thận. Khi có nguy hiểm là về ngay lập tức, được không?

-Phi...i!

Tiểu Thanh thoáng chốc đã ra khỏi hang động. Tương Liên lại quay về với khung dệt tự làm lấy và mớ sợi được lấy từ một loại cây gần sơn động. Tâm nàng cũng lắng đọng hơn trước, chờ đợi nhưng lại không có cảm giác mong mỏi quá nhiều một điều gì đó. Chỉ lo lắng cho Tiểu Thanh, con xà to xác nhưng tâm tính đơn thuần, lương thiện ấy thôi.

Bên ngoài Tiểu Thanh thong thả bò chậm rãi để hít thở thoải mái mùi hương cây cỏ. Mùi đông tuyết bám đầy trên những cành cây trụi nhưng lại có một góc băng sơn lại có nhiều cỏ tuyết mọc dày đặc thành bụi. Cạnh đó là mấy bụi hoa kim thương đang nở rộ, tỏa nên một mùi hương hấp dẫn. Đa số loài vật sinh sống trên Tuyết sơn này thường đến đây chơi, Tiểu Thanh cũng nằm trong số ấy.

Nhưng hôm nay góc băng sơn có gì là lạ. Hòa lẫn vào mùi hương của cỏ tuyết và kim thương là thứ mùi khác, rất hắc, rất khó chịu. Tiểu Thanh không kềm được, một tiếng “hắc...” từ mũi xà mẫn cảm vang lên:

-Phì...phì.....phì....

-Phì...phì...

Những tiếng gầm gừ phát ra từ sau bụi cỏ tuyết dày....Một cái đầu rắn ló ra...Không phải, là hai cái mới đúng. Hai chiếc đầu to lớn, xanh biếc, đôi mắt sáng quắc dữ tợn chiếu về hướng Tiểu Thanh.

-Phì....

Tiểu Thanh hét lên đầy sợ hãi. Nàng vội vã quay đầu định bỏ chạy nhưng nhanh như chớp đã bị chặn lại bởi một thân hình to lớn. Đằng trước một con thanh xà to gấp đôi Tiểu Thanh, sau lưng nàng một con xà quái khác nhỏ hơn một chút song so với Tiểu Thanh vẫn lớn hơn nhiều. Chúng nhìn nàng đầy đe dọa. Giờ Tiểu Thanh mới thấy, hai chiếc đuôi vẫn đang quấn vào nhau.

-Phì...

Con xà lớn phía sau đớp tới một cái mạnh. Hàm răng của nó nhọn hoắt, xuyên qua lớp da dày, làm Tiểu Thanh choáng váng. Nàng chỉ kịp kêu thêm một tiếng yếu ớt rồi ngất lịm đi.

Tai loáng thoáng những âm thanh ma mị. Như là tiếng cười, lúc lại giống tiếng ai đang rên rỉ. Cơ thể Tiểu Thanh mềm nhũn. Nàng cố nhắm mắt, nhưng vẫn không mở lên được...Mãi một lúc sau....

* Cắt chương ra để câu com. Đủ 40 like trong 1h, post phần mới

Cổ hết sức, nhướn mắt lên, Tiểu Thanh mới mở được mắt ra. Mà mở được rồi thì lại nhắm ngay lại vì cảnh trước mắt, đúng là không dành cho “trẻ em dưới 16 tuổi” mà Tiểu Thanh thì chỉ như một thiếu niên vừa mới lớn lên.

Hai con rắn to lớn quấn chặt vào nhau. Hai chiếc đuôi xoắn lại, còn có cái gì đó vừa mới ló ra...Tiểu Thanh quay đầu lại, mặt nóng rực bởi những tiếng “phì...phì...” rên rỉ sát bên tai.

“Mặt?”- Tiểu Thanh sực tỉnh. Có mặt....Nàng đã hóa lại thành người từ lúc nào rồi?

-Phì...i...

-I....

Những tiếng rên của rắn cũng khác loài người. Nó mang đầy nhục cảm. Nhưng chúng vẫn tỉnh táo khi giao hợp. Nhìn thấy Tiểu Thanh tỉnh lại, hai con rắn cũng nhích lại, càng lúc càng sát với nàng.

-A...

-Ừm...

Tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn. Có cái gì đó chạm vào Tiểu Thanh nữa. Nàng giật mình mở mắt và càng hoảng hốt hơn.

Hai con rắn không còn nữa....Thay vào đó là hai hình người đang pháp phồng di chuyển. Người nam và người nữ. Người nam thì....thì rõ ràng có tới hai bộ phận sinh dục, một đang cắm trong cơ thể người nữ, còn một thì lắc lư.

-Phi....

Tiểu Thanh lùi ra một chút. Tiếng kêu thét của nàng có lẽ đã làm cho hai kẻ kia tụt hứng. Người nữ khựng lại, đẩy vào ngực người nam:

-Làm luôn đi!

Họ đang nói tiếng người. Tiếng này Tiểu Thanh nghe không hiểu lắm. Nhưng nhìn ánh mắt họ đang nhìn mình thì nàng vô cùng sợ hãi. Nữ sắc lạnh, còn nam thì lại đỏ ngầu.

-Không vội....Ta thích làm với nàng trước, rồi mới sang bên đó.

-Nhưng làm xong là phải giết nó đó. Ta không thích có một xà nữ giống như ta ở chỗ này.

-Giết nó làm gì - Người nam lại thúc mạnh vào, làm người nữ oằn lên trong tiếng kêu sảng khoái- Lát nữa sẽ có nhiều người cùng đến, một mình nàng làm sao đáp ứng đủ phải không?

Bọn họ đều là xà yêu như nhau nhưng con bé này trắng nõn, xinh đẹp, nhìn là biết được nuôi dưỡng tốt.... Làm xà, dù đã tu luyện thành xà nữ thì cũng chẳng có gì đặc biệt. Hơn trăm năm làm rắn đã phải trải qua nhiều cuộc xà hoan bất tận để duy trì nòi giống, đến khi giống được tu luyện có kết quả những tưởng khá hơn nhưng sự thật thì sao chứ? Hẳn ta có dục vọng với loài người xinh đẹp, hóa thành người, hóa luôn cho giống cái thành người. Nhưng cũng chỉ dùng để phục vụ hần thôi.

Đáp ứng đủ? Tiểu Thanh dù ngây ngô cũng biết tập tính của giống loài mình. Những loài rắn độc thường có những cuộc xà hoan tập thể. Hàng trăm rắn đực sẽ cuồng loạn với một con rắn cái. Khác với loài người tìm kiếm khoái lạc, với rắn, chuyện đó cũng chỉ để con rắn cái đó có được nòi giống tốt nhất, từ đó những lứa rắn con khác lại tiếp tục chào đời.

Tiểu Thanh không muốn như thế. Nàng vùng vẫy, nàng bật khóc...Những tiếng “phì...i....” đứt đoạn. Chủ nhân ơi, cứu với! Cứu với chủ nhân ơi!

Cuộc xà hoa vẫn đang tiếp diễn. Chúng không quan tâm đến nàng đang khóc. Khóc lóc vốn chỉ là chuyện của loài người. Rắn làm gì có nước mắt, rắn làm gì có ưu thương? Tiếng nấc đó cũng như một tiếng “phì...” bên tai, trôi tuột vào trong không khí.

Chỉ có một người mới đến cảm thấy đau lòng.

Đoạn Vũ như phát điên khi nghe đám xà yêu báo lại. Hôm nay là ngày hoàn thành nghi lễ cuối lên ngôi Xà vương, hắn không thể vắng mặt. Toàn bộ thuộc hạ thân tín đều cùng hắn về Xà địa, chỉ còn lại vài xà yêu canh giữ nơi này. Đám xà yêu đó đối với một nhóm xà quái từ nơi khác đến vô cùng sợ hãi. Rắn chia thành nhiều dạng. Rắn lành và rắn độc. Tuyệt địa là nơi người

đáng sợ sinh sống. Hắn đã đuổi hết đám xà độc, chỉ có lại những xà yêu lành tính yếu đuối, đối với Tiểu Thanh là vô hại, nhưng cũng không thể bảo vệ được nàng. Còn hắn, tại sao điều đó hắn lại quên?

Xà hoan thường kéo dài rất lâu. Tiểu Thanh sợ đến tái nhợt mặt mày, đang ôm mặt khóc. Lòng Đoạn Vũ nhói lên, vừa xót xa, vừa đau đớn khôn cùng.

-Thanh nhi...

Tiểu Thanh như người chết đuối vớ được phao. Nàng bật khóc lớn hơn nữa. Tiếng “phì phì” tắc nghẽn trong cổ họng. Đôi tay nhỏ bé hướng về phía hắn, cầu cứu trong nghẹn ngào.

-Thanh nhi!

Cuộc xà hoan đang diễn ra tới giai đoạn mãnh liệt. Người nam đang gồng người trút tinh lực vào bên trong người nữ. Nhưng hắn cũng tỉnh táo để nhận ra đó là ai.

Đoạn Vũ cúi xuống bỗng Tiểu Thanh gọn ghê trên tay mình. Nàng úp mặt vào ngực hắn, hồng rực. Tiểu cô nương cũng biết e thẹn. Vậy thì đâu còn nhỏ nữa. Cũng sắp trưởng thành rồi.

-Ta mang nàng ấy đi. Đây là người của ta. Các ngươi xong cuộc rồi thì rút đi nơi khác. Tuyệt địa này không phải là chỗ của các ngươi đâu.

Tiểu Thanh được giữ chặt trong một vòng tay ấm áp. Những hình ảnh của cuộc xà hoan lúc nãy vẫn còn đọng lại. Cả hai đều im lặng nhưng đều hiểu rõ, xà hoan là chuyện sớm muộn của nòi giống, quan trọng là...hai người có cam tâm tình nguyện hay thực hiện trong sự chi phối của bản năng?

10. Chương 10: Lời Hứa

Tiểu Thanh yên lặng trong lòng hắn, đây là chuyện hiếm. Nhưng Đoạn Vũ lại không cảm thấy vui một chút nào.

Hắn cẩn thận lau những dòng nước mắt trên má nàng. Tiểu Thanh rất đẹp. Vẻ đẹp thanh khiết. Không như những xà nữ khác, dù nàng cũng là một xà yêu.

-Phi...i!

Nàng lại ngúng nguẩy đẩy tay hắn. Đoạn Vũ ghét nhất là những âm thanh “phi...i” này. Đó là âm thanh của rắn. Hắn là Xà vương, đứng đầu xà tộc nhưng chưa bao giờ nghe tới những âm thanh đó. Bởi giữa trăm ngàn loài rắn, đâu phải rắn nào cũng thành yêu? Đâu phải rắn nào sinh ra cũng được chở che trong Xà tộc? Nếu không phải là trêu đùa của tạo hóa cho hắn gặp gỡ và yêu thương một xà yêu nhỏ bé, hắn sẽ không bao giờ biết được, thì ra rắn -lại có những số phận thê thảm, bị ràng buộc bởi tiếng gọi của bản năng.

Tiểu Thanh là một xà yêu bình thường. Nghĩ đến việc một ngày nào đó, nàng sẽ “xà hoan” cũng một đồng loại nào đấy để đảm bảo việc duy trì nòi giống, lòng hắn lại thất lại. Đau, rất là đau.

-Thanh nhi...

-Phi...phi...

-Nàng đừng nói nữa. Ta không hiểu, thật sự không hiểu là nàng nói gì.

-Phi...i...

Hắn nắm tay nàng rất đau. Tiểu Thanh muốn hắn buông tay mình ra. Chỉ có vậy, nhưng cả hai đều không hiểu ý nhau. Hắn cũng là xà nhưng lại là Xà tộc vương giả. Nàng cũng là xà nhưng chịu bao nhiêu cay nghiệt của cuộc đời.

Mẹ nàng là rắn thường chứ không phải là rắn độc. Rắn thường sau khi đẻ trứng sẽ để chúng tự nở, không như rắn độc ở cạnh bên che chở cho đến khi trứng nở thành con.

Tiểu Thanh không biết nói tiếng người nhưng có gì quan trọng đâu chứ? Rắn đâu cần ai hiểu. Người quan trọng nhất là chủ nhân và chủ nhân cũ hiểu, vậy là quá đủ với Tiểu Thanh rồi.

-Phi....i...

-Nàng sẽ thực hiện xà hoan. Nàng sẽ....

Đôi vai nhỏ lại bị nắm chặt. Đôi mắt trong veo của Tiểu Thanh nhìn hắn. Nàng không hiểu tại sao hắn tức giận. Nhưng chợt thấy không ghét hắn. Vì Tiểu Thanh nhìn thấy, trong sự dữ dội ấy, hình như hắn đang rất buồn, đang rất giận một điều gì.

-Tiểu Thanh là một xà yêu. Xà hoan là chuyện phải trải qua trong cuộc đời của nó. Ngài là một Xà vương của Xà tộc. Ngài sẽ có Xà hậu. Con của ngài sinh ra là kẻ thừa kế, còn con của Tiểu Thanh sẽ vùi trong lòng đất, tự sinh tự diệt. Đó là cách biệt giữa hai bên.

-Phi...i!

Một giọng nói vang lên. Tiểu Thanh reo lên. Chủ nhân đã trở về....Nhưng chủ nhân về thì chỉ có nàng vui vẻ. Đoạn Vũ không buồn ngồi dậy. Hắn hiểu, hiểu tất cả những điều ấy. Một bức tường đang ngăn giữa cả hai.

-Chủ nhân!

Tiểu Thanh đang lên tiếng nói. Cả nàng cũng sững sờ. Đoạn Vũ chợt hiểu ra:

-Người đã khống chế nàng ấy. Không để nàng ấy nói được tiếng người, cũng không để nàng ấy hóa thành người?

-Đúng vậy.- Chủ nhân ôm Tiểu Thanh vào lòng, dịu dàng như che chở một báu vật- Tiểu Thanh vốn không cần phải nói tiếng người, cũng không cần phải biến thân thành hình dạng con người. Thế giới con người vô cùng phức tạp. Ta không muốn Tiểu Thanh phải lớn, phải đối diện với nhiều thứ trong thế giới này.

-Chủ nhân...

Tiểu Thanh vui mặt vào lòng chủ nhân. Nước mắt mặn mặn đang được hắn nhẹ nhàng lau:

-Nhưng ta nhận ra là ta sai nhiều lắm. Tiểu Thanh cũng không thể là một đứa trẻ mãi. Ta phải để cho nó lớn, cho nó đối diện với nhiều thứ, trong đó có cả tình cảm và bản năng.

Đoạn Vũ ngẩng lên. Tiểu Thanh đang nhìn về phía hắn. Đôi mắt trong veo không còn phẳng lặng nữa. Nó mênh mông, tràn ngập một nỗi niềm.

-Xà đại vương...Ta biết ngài yêu thương Tiểu Thanh thật lòng. Ta cũng không cấm cản gì việc đó. Nhưng ta mong ngài suy nghĩ, ngài chọn Tiểu Thanh rồi, ngài có thể chấp nhận được những tập tính của một Xà yêu như nó? Xà yêu sẽ có những cuộc truy hoan tập thể, xà yêu không có khái niệm về tình mẫu tử. Xà yêu Tiểu Thanh của ta tuy được tiếp xúc và dạy dỗ nhưng rất ngốc nghếch và yếu đuối. Con bé hoàn toàn không có năng lực lên ngôi Xà hậu theo kỳ vọng của Xà tộc. Xà tộc của ngài có chấp nhận được một xà yêu thấp kém? Ngài về suy nghĩ cho kỹ. Nếu ngài dám hứa là ngài có thể bảo vệ Tiểu Thanh, ta sẽ cho nó thực hiện xà hoan với ngài, trở thành người của riêng ngài.

Một thoáng im lặng. Kẻ bình thường còn có ham muốn quyền lực, hưởng gì là Đoạn Vũ, sinh ra đã có thân thể tôn quý. Từ bỏ tất cả vì một Xà yêu bé nhỏ, có được không?

-Nếu không thể thực hiện được thì ngài cứ về Xà tộc, làm Xà vương của ngài và đừng bao giờ bày ra bộ mặt đáng thương, như là kẻ thất tình trước mặt ta

nữa. Nếu ta phát hiện ngài còn làm phiền Tiểu Thanh, xuất hiện quanh nó, ta không ngần ngại dọn sạch Xà tộc của ngài đâu, Đoạn đại vương!

11. Chương 11: Hy Vọng

Tiểu Thanh không còn nhiều thời gian để buồn nữa, bởi vì sau đó nàng phải nhìn Tương Liên đau đớn đến ngất lịm khi nghe tin về Bảo ca mà nàng mong nhớ bấy lâu:

-Ông nói dối...Nói dối...

Lý Bảo bị bệnh nặng, đã chết ở kinh thành khi cùng Phạm công tử lên kinh tìm thầy học. Đó là những gì hần nghe được từ người dân ở Tiểu Biệt thành.

Hần không quan tâm đến những uẩn khúc đằng sau đó. Đơn giản là Bảo ca của nàng đã chết. Vậy thôi!

-Ta không nói dối nàng. -Hần lạnh lùng- Muốn chiếm lấy nàng, ta không cần thiết phải bịa đặt lý do này nọ. Ta nghe được gì thì nói lại như vậy. Sự thật thế nào không quan trọng.

-Ông...

Tương Liên chạy ra ngoài sơn động. Tuyệt địa cao thăm thẳm, người bình thường như nàng khó lòng lên xuống được. Bảo ca...

-Tôi muốn về Tiểu Biệt thành. Làm ơn, tôi muốn về Tiểu Biệt thành...

-Không được- Hần chột nhẹ giọng- Nàng lấy tư cách gì để về đó? Nàng là vật cống nạp cho Quái xà, bây giờ trở về bọn họ sẽ nghĩ gì, sẽ làm gì? Nếu biết sự thật, Quái xà thật ra chỉ là một tiểu cô nương yếu đuối, bọn chúng sẽ làm gì Tiểu Thanh? Kéo đến đây làm người hùng tiêu diệt Quái xà. Ta không ngại giết chúng, nhưng ta không muốn làm Tiểu Thanh sợ hãi. Nàng cũng không có ấn tượng tốt về ta nữa, có phải không?

-Ông...

Hần nói rất đúng. Nhưng lòng Tương Liên vẫn vô cùng rối rắm. Nàng sống vì cái gì chứ? Vì một giấc mộng cuộc sống bình yên cùng Lý Bảo, cùng hần sống cuộc đời đơn giản đến cuối đời.

Giấc mộng tan vỡ. Những hồi ức tại Tiểu Biệt thành thoáng qua trong tâm trí. Tương Liên đau đớn. Nàng còn sống, sống vì cái gì đây?

Hy vọng...Từ từ tắt lịm. Tương Liên chợt thấy trước mắt mình một màu đen tăm tối. Như chìm vào tận đáy vực sâu.

-Tỷ tỷ!

Tương Liên sực tỉnh. Và ngơ ngàng nhìn thẳng vào Tiểu Thanh:

-Tiểu Thanh....Muội biết nói sao?

-Tỷ tỷ đừng khóc....- Tiểu Thanh cuống quýt lau nước mắt cho nàng. Thấy nó cứ chảy mãi, Tiểu Thanh lau hoài mà chưa hết thì lại bật khóc. Khóc theo một cách ngon lành.

-Tỷ tỷ...Đừng...đừng....kh...óc....Tiểu Thanh....

-Tiểu Thanh!

Nàng ôm lấy Tiểu Thanh mà khóc. Hần đã ra ngoài. Cô gái nhỏ bé trong lòng Tương Liên thì lại không ngừng run rẩy. Tương Liên càng đau khổ, càng khốc lóc, nàng ấy cũng đau đớn như nàng.

Đó là một sự ràng buộc mà hần có lẽ đã từng nghĩ đến. Nếu trước đây Tương Liên và Tiểu Thanh không gắn bó, có lẽ khi nghe tin Lý Bảo chết, nàng không còn muốn sống nữa. Nàng sẽ chết....Nhưng cô gái bé nhỏ này đã níu Tương Liên ở lại. Nàng biết, nếu mình chết, Tiểu Thanh cũng đau lòng lắm. Để người khác đau lòng vì mình, đó là điều Tương Liên không muốn. Và đó cũng là ưu điểm cũng như yếu điểm lớn của nàng.

-Tỷ tỷ...

Tương Liên nhìn về phía ngoài hang động. Hắn đang thổi sáo. Tiếng sáo buồn rười rượi lan theo gió, cùng với tiếng vù vù của gió tuyết, tạo nên một hợp âm thê lương của vùng tuyết địa thăm thẳm không có bóng con người.

Hắn có nói dối không? Tương Liên thầm nghĩ tới khả năng đó. Hắn bảo rằng hắn không nói dối bao giờ. Song, bây giờ nàng lại mong là hắn đang dối trá. Để giữ lại cho mình một hy vọng dù yếu ớt. Bảo ca....Bảo ca và chân cầu Tiểu Biệt ngày nào.

-Tỷ tỷ...

-Tiểu Thanh...Muội giúp tỷ, giúp tỷ đi Tiểu Thanh!

-Tỷ tỷ ơi! Muội...

Tiểu Thanh không nỡ nhìn Tương Liên khóc. Nhưng vẫn còn nhớ lời của chủ nhân:

-Tiểu Thanh có thể làm theo mọi yêu cầu của nàng ấy, nhưng chuyện đưa nàng xuống núi thì không thể được. Cứ để nàng ấy nghĩ là ta nói dối nàng ấy. Chuyện đó sẽ cho Tương Liên một hy vọng. Khi người ta biết quá rõ về một sự thật, cũng không phải là điều tốt lắm đâu.

-Tiểu Thanh....

Tiểu Thanh hít một hơi thật sâu vào. Làm tỷ tỷ đau lòng, Tiểu Thanh không hề muốn. Nhưng mà...Chủ nhân xưa nay không bao giờ gạt ai cả. Khi biết rõ sự thật, hy vọng không còn nữa, tỷ tỷ làm sao mà sống nổi đây?

-Tỷ tỷ...Muội mang hình dạng nào đi với tỷ? Hóa thành xà hay là để nguyên thế này?

Tương Liên khựng lại. Mang hình dáng nào? Xà quái bị người ta căm ghét, còn hình dáng hiện giờ thì...Xinh đẹp như một đóa hoa hàm tiếu, Tiểu Biệt thành có không ít ác bá, nếu chúng nhìn thấy....Tiểu Thanh làm sao giữ được an toàn?

-Tỷ tỷ...Chúng ta...

-Không sao đâu- Tương Liên ngồi phịch xuống bàn đá. Một giọt nước mắt rơi, đầm ướt má nàng:

-Tỷ không đi nữa. Không đi nữa...

-Tỷ tỷ - Đến lượt Tiểu Thanh cuống lên vì sợ Tương Liên giận- Tỷ đừng buồn...tỷ đừng khóc. Đừng....

Tiểu Thanh đang lau nước mắt cho nàng. Làm cho một người thương mình lo lắng. Tương Liên cũng thấy rất đau lòng.

-Tỷ...tỷ chỉ khóc một chút. Một chút là hết. Không sao đâu....Không sao...

-Tỷ tỷ...

-Tiểu Thanh đừng lo - Tương Liên gượng cười, vuốt nhẹ gương mặt trắng nõn đã pha hồng, rướm lệ- Để tỷ khóc một chút. Tỷ hứa với muội, chỉ một chút nữa thôi. Tỷ không sao đâu mà...

Khóc, có thật chỉ là một lần nữa? Tương Liên không biết, chỉ là nàng muốn khóc. Mọi đau đớn trong lòng được dịp tuôn ra ngoài hết. Đây là lần đầu tiên nàng khóc không kèm được thế này.

-Cứ khóc đi!

Đầu Tương Liên bỗng bị kéo vào trong một vùng ngực ấm áp. Khi nàng ngẩng lên, trước mặt đã là gương mặt của người đó, chủ nhân của Tiểu Thanh.

-Ông....

-Nàng khóc không phải chỉ vì yêu Lý Bảo.Nàng và hắn luôn có một giấc mơ thoát khỏi cuộc sống hiện tại. Nàng xem hắn là một hy vọng. Hiện nay giấc mộng đó không còn nữa. Nàng đau lòng cũng không hẳn vì yêu hắn, phải không?

Con người đó....Tương Liên đẩy hắn ra khỏi người mình. Gương mặt vẫn còn đầm lệ nhưng tâm tình thì rối loạn. Hắn nói có hoàn toàn sai không?

Với Lý Bảo, cả hai gặp nhau cũng chỉ vài lần. Hắn đối xử với Tương Liên rất tốt. Cả hai đều có giấc mơ về một cuộc đời yên bình. Tướng công và nương tử cùng một đám trẻ thơ quây quần trong mái nhà nhỏ. Giờ Lý Bảo đã chết, giấc mơ đó cũng tan thành bọt nước đầu nguồn.

-Ta không có mưu cầu danh lợi. Ta có thể cho nàng không chỉ ước mơ mà còn cả hiện thực nữa. Nàng có thể từ từ kiểm chứng. Ta hứa với nàng sẽ để nàng sống đúng cuộc đời mình muốn. Ta nói được là sẽ làm được...Tương Liên!

Hắn không phải là người, nhưng Tương Liên thì phải. Hoàn thành giấc mơ với một kẻ như hắn, không cùng giống loài, không cùng suy nghĩ, Tương Liên bắt giác lùi sâu hơn một chút trong khi hắn cứ từ từ tiến đến bên nàng....

12. Chương 12: Ngàn Nguyên Nhân – Một Nguyên Nhân

Điều Tương Liên đang cần là “hy vọng”. Gieo cho nàng một hạt giống hy vọng, hay một hạt giống hạnh phúc, khi phải đối diện với những chuyện không ngờ đến, khi không ai ở bên trông giữ, Tương Liên cũng không đến nỗi đại đột tìm đến cái chết. Đó là hành động đại đột, nhưng khi người ta ở tận cùng khổ sở, ai tính toán để tự phán xét việc mình làm là khởi đại hay không?

Tương Liên hiện tại hoàn toàn tựa vào lòng người đàn ông đó. Không phải nàng cam tâm tình nguyện nhưng sự phản kháng cũng rất yếu ớt. Nàng hoang mang vì những lời hắn nói. Một phần tâm trí Tương Liên muốn phủ nhận, muốn tránh xa hắn. Phần còn lại thì lại muốn buông xuôi tất cả. Hy vọng, hắn có thể cho nàng hy vọng, thật sao?

Hy vọng đó phải đánh đổi bằng một thứ khác....Tương Liên chợt hoảng hốt nhận ra môi mình đã bị phủ lên bởi một bờ môi lạnh giá khác. Nàng bị đẩy dựa vào thành hang động, chiếc áo khoác ngoài cũng bị thoát hết một nửa rồi.

-Buông...buông ra...

Tương Liên ra sức vùng vẫy. Nàng không muốn....Nhưng càng không muốn thì sự kháng cự càng yếu. Bởi Tương Liên sợ, nhất là khi nhìn vào đôi mắt hắn, một cặp mắt tím lạnh lùng.

-Ta không buông...

Hắn gần từng tiếng. Buông tay rồi nàng bỏ chạy. Có thể hắn sẽ mềm lòng. Ai biết được. Loài người nhất là những cô gái bé nhỏ khi khóc, rất dễ làm người khác mềm lòng.

-Ông...ông không được làm...không được làm như vậy. Tôi sẽ hận...hận ông suốt đời.

-Hận sẽ làm nàng muốn trả thù. Bất cứ điều gì có thể làm nàng không nghĩ tới cái chết đại đột, ta đều có thể làm.

Con người này đang suy nghĩ điều gì? Tương Liên như tê liệt bởi ý nghĩ kỳ quặc trong đầu hắn. Hắn không muốn nàng nghĩ quẩn, cách hắn dùng lại là sử dụng vũ lực cưỡng ép Tương Liên sao?

-Ông....Á...

Hắn rất nhanh làm được điều hắn muốn. Tương Liên đau đến muốn ngất lịm. Trong khi gã đàn ông thì ngơ ngẩn ngẩn ngẩn. Sắc dục, thì ra tuyệt vời đến vậy. Cách mọi vật dìm để tạo ra những đứa con thật đặc biệt. Nó làm hắn khoan khoái và thích thú. Càng thích hơn là khi thúc sâu vào trong, có cái gì đó trong nàng đang cản lại, vây chặt lấy hắn. Khi thúc thêm lát nữa, sâu hơn thì vật đó mở ra đôi chút, sau đó lại tiếp tục hút vào, bao bọc hắn bởi cảm giác ấm áp rất diệu kỳ.

-Á...Buông ra...Không...Buông ra...

Cái đau làm Tương Liên vùng vẫy kịch liệt. Nhưng cuối cùng sức yếu, nàng xuôi tay để mặc hắn, càng lúc càng cuồng loạn trên thân thể của mình.

Nghe tiếng hét, Tiểu Thanh từ ngoài chạy vội vào. Nhìn thấy cảnh chủ nhân đang cùng Tương Liên thực hiện chuyện giống như xà hoan trong hang động, nàng khựng lại, mặt đỏ bừng. Nhưng thấy Tương Liên

không thoải mái, vùng vẫy, chống cự, la hét, Tiểu Thanh lại chạy vụt tới, xô mạnh vào phần lưng dầm dầy mồ hôi của chủ nhân:

-Chủ nhân...Buông tỷ tỷ ra. Buông tỷ tỷ ra.

Hắn dừng lại, khi Tương Liên đã bất tỉnh. Chiếc áo thoáng cái che hết thân thể của cả hai người.

-Buông tỷ tỷ ra....Chủ nhân...Tỷ tỷ đau...

-Tỷ tỷ đau nhưng sẽ không muốn chết nữa- Hắn vuốt nhẹ má Tiểu Thanh, cười khê -Vì sau đó ta sẽ làm cho tỷ tỷ mang thai hài tử. Tỷ tỷ mang thai sẽ cố sức nuôi dưỡng em bé, không có thời gian mà buồn nữa. Phải không?

Rắn độc cái khi mang thai sẽ không nhớ gì ngoài con của nó. Tỷ tỷ cũng thế...Sẽ không khóc nữa, phải không?

-Chủ nhân à....Nhưng tỷ tỷ không chắc sẽ mang thai. Chủ nhân...

-Cũng là chuyện sớm muộn thôi. Tiểu Thanh không cần phải lo.

Giống cái thì sẽ sinh con cho giống đực. Loài người lại yêu thương con non như vậy. Tỷ tỷ sẽ vì con non mà không khóc, không buồn nữa. Tiểu Thanh cũng bớt ái ngại hơn.

-Nhưng tỷ tỷ đau lắm...

-Rồi sẽ hết thôi - Hắn lại cười- Tiểu Thanh ra ngoài, không được đi xa. Mỗi ngày ta sẽ gieo ít hạt vào người tỷ tỷ, đến khi tỷ tỷ mang thai sẽ không kích động nữa, hiểu không?

Tiểu Thanh dường như đã bị thuyết phục. Nàng đi ra. Trong hang động còn lại hai người. Tương Liên lại đang mê man dưới thân hắn. Làn da trắng nõn phơi bày....Hắn cúi xuống, tiếp tục gieo hạt. Trong tộc của hắn, cũng có một số sinh vật cổ cùng con người giao phối sinh ra con cái. Nhưng chưa ai mang đứa con về tộc, cũng không nghe nhắc đến là chúng trông như thế nào....Hôm nay cùng Tương Liên ân ái không chỉ là gieo hạt như lời hắn giải thích cùng Tiểu Thanh. Hắn biết nguồn gốc của việc này một phần xuất phát từ việc hắn cảm thấy mình bất lực. Hắn cũng lo sợ, một lúc nào đó Tương Liên đại đột....Hắn và nàng có gì ràng buộc? Hắn tuyên bố nàng là của hắn, nhưng Tương Liên đâu đã chấp nhận hắn bao giờ?

Sợi dây ràng buộc duy nhất giữa hai giống là con cái. Song để sinh ra con cái, nếu không dùng vũ lực, hắn thật không biết phải làm gì. Kiên nhẫn đợi Tương Liên nguôi ngoai, chỉ sợ nàng chưa được thì đã làm chuyện khờ dại mất rồi.

Gieo hạt và chờ đợi. Hắn lại thúc vào trong Tương Liên vài lần nữa. Da thịt nàng đã rịn đầy những giọt mồ hôi, đôi môi đỏ hồng cắn chặt, quặn rũ vô cùng.

Hắn không cúi xuống để gieo hạt nữa. Hắn hôn nàng, dịu dàng hôn nàng, hôn khắp thân thể mảnh mai bé nhỏ của nàng.

Tìm ra nhiều lý do như thế cuối cùng chỉ để che giấu cho một sự thật. Hắn đã muốn chạm vào nàng lâu lắm, bây giờ không đợi được nữa, cứ như vậy mà tận hưởng. Nguyên nhân chỉ nhằm thuyết phục người khác chấp nhận sự thật, chẳng dùng cho những kẻ say tình đang muốn tìm một lý do nào đó giữ cho người mình yêu thích không từng bước tuột khỏi tay.

13. Chương 13: Thực Hiện Lời Hứa

Tương Liên bị cưỡng ép. Thế nhưng người cưỡng ép còn xốc nàng ngồi thẳng dậy. Tay hắn nâng cằm Tương Liên, buộc nàng nhìn thẳng vào mắt mình:

-Không được nghĩ bậy. Nàng có thể đã mang thai sau đêm qua, nếu nàng nghĩ quẩn, làm điều đại đột, nàng có thể làm hại một sinh mạng nữa, có biết không?

Hắn cưỡng bức Tương Liên rồi còn bảo nàng phải chịu trách nhiệm về sự ra đời của một sinh linh chưa có mặt. Tương Liên thần thờ nhìn hắn. Nàng cũng không biết, có nên hận hắn hay không?

-Tỷ tỷ....

Tiểu Thanh mang về nhiều trái cây hơn thường lệ. Có cả một loại trái màu đỏ, trông rất lạ. Gương mặt nàng hồ hởi vô cùng:

-Muội tìm được nhiều trái cây lắm. Tỷ ăn đi!

Tương Liên vẫn không có phản ứng gì rõ ràng. Tiểu Thanh bắt đầu lo sợ. Nàng lay mạnh vai Tương Liên, giọng run run:

-Tỷ tỷ...ăn đi...Đừng làm muội sợ mà.

Kể đó hiểu rõ, Tương Liên không nỡ làm Tiểu Thanh đau lòng hơn nữa. Nàng đành phải ngồi dậy, yếu ớt trấn an Tiểu Thanh:

-Tỷ không sao. Nhưng tỷ mệt....Tỷ không ăn đâu.

-Không sao đâu- Tiểu Thanh vui vẻ- Con cái nào trong thời kỳ mang thai cũng vậy hết. Tỷ cứ nằm nghỉ, muội lột vỏ cho tỷ ăn.

Mang thai?

Tương Liên đặt tay lên bụng. Chỉ mới đêm qua....Khả năng mang thai một sinh mạng tuy không phải là không có. Hẳn định dùng nó để trói buộc nàng ở lại thế gian sao?

Giấc mơ vẫn đang chấp chờn trước mắt. Cùng Bảo ca xây dựng cuộc sống bình an đó là không thể, nhưng cùng hẳn....Hắn và nàng vốn không cùng chủng tộc, không có con đường đi giống như nhau. Liệu có thể....

Tương Liên lắc mạnh đầu như phủ nhận. Bây giờ nàng rất mệt, chỉ muốn ngủ, muốn thanh thản được phút chốc, dù chỉ là trong chốc lát thôi.

Buổi chiều sau giấc ngủ vùi, Tương Liên tỉnh lại bởi một mùi hương thơm nồng nàn. Bếp lửa cháy rực, bên cạnh là Tiểu Thanh đang ngồi chồm lên, gương mặt xinh đẹp hồng lựng vì lửa nóng không giấu được vẻ hân hoan, háo hức. Trông kỹ lại, trên bếp lửa là một con nai vàng ruộm đang chín tới, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra:

-Tỷ tỷ....Nhìn nè...- Tiểu Thanh nhận ra nàng đã tỉnh, nói ngay- Chủ nhân mang về, còn tìm được gia vị nữa. Người nói là mang về cho tỷ tắm bổ. Tỷ thích cái nào thì cứ ăn cái đó, còn lại là của muội hết.

Con nai vàng ruộm. Nơi này không có con thú nào sinh sống. Để tìm được có lẽ phải đi rất xa...

Hắn không phải là người nên chuyện này cũng không gọi là to tát lắm...Tương Liên bắt giắc đưa miếng thịt Tiểu Thanh vừa đưa lên miệng. Có vị mặn, lẫn vị gì đó giòn ngọt, rất thơm.

Hắn bỏ hơi nhiều muối nên thịt có mặn. Nhưng trong lòng Tương Liên lại vừa nhóm lên một ngọn lửa ấm áp nhẹ nhàng. Nàng làm cho người ta ăn không hiếm, đây là lần đầu có người làm thức ăn để nàng ăn.

-Bình thường chủ nhân quăng đại cho muội một con heo hay một con hươu nào đó. Muốn ăn heo ướp muối thì phải xuống dưới làng. Nhưng hôm nay không chỉ được ướp muối mà còn được nướng lên nữa, ngon ơ là ngon!

Tiểu Thanh bẻ một miếng thịt, bắt chước kiểu ăn của Tương Liên. Nhìn nàng kéo sợi thịt thành dài ngoằng, sau đó nhỏ nhỏ nhai rồi nuốt gọn, Tương Liên chợt phì cười.

-Ăn mà để dính tùm lum vậy. Thật là....

-Tỷ tỷ...

Tiểu Thanh nhào đến ôm nàng. Giọng nói nửa non nớt ngây thơ nửa dịu dàng người lớn lại vang lên:

-Có tỷ tỷ thật tốt. Muội thích khi có tỷ tỷ ghê....Đừng bỏ muội, đừng bỏ muội đi nha tỷ tỷ!

Chỉ một con rắn xa lạ đã làm nàng thương cảm đến vậy, huống chi là giọt máu trong lòng, máu thịt của chính nàng.

Hắn yên tâm quay đi. So với hắn của thời gian trước, hắn có nhiều thứ để mà lưu luyến hơn lắm. Tiểu Thanh, nàng và hai tử tương lai nữa....Hắn đã hiểu cảm giác, vì sao loài người càng lúc càng mạnh mẽ trong khi tạo hóa không cho chúng nhiều ưu thế. Bởi vì chúng có mục đích sống, chúng có một gia đình để luôn nhớ đến, để mà cố gắng đối đầu cùng với cuộc đời này....

Sao cứ nhìn tỷ hoài vậy? Muội...

-Tỷ tỷ....Tỷ đừng chết nha. Muội không muốn tỷ chết, không muốn...

Là do Tiểu Thanh sợ....sợ Tương Liên rồi cũng rời xa nàng mãi mãi. Trong ngàn nỗi sợ, đáng sợ nhất vẫn là nỗi cô đơn.

Tương Liên đưa tay lên mái tóc non mềm, mượt như tơ trong tay mình, giọng bỗng trở nên thật dịu dàng:

-Tỷ không bỏ Tiểu Thanh đâu....Không bỏ Tiểu Thanh đâu...

Tình cảm của con người hay thay đổi. Tương Liên không biết có phải vậy không, nhưng nàng không đau đớn vì Bảo ca nhiều nữa. Mỗi lần nghĩ đến cũng thấy lòng chùn xuống, cũng rơi nước mắt, nhưng không đến nỗi đau thương đến muốn chấm dứt cuộc đời này.

Đó là vì Tiểu Thanh, hay là...vì hắn? Đêm qua nàng đã thuộc về hắn...Sự ràng buộc xác thịt, sẽ dần gợi lên hảo cảm hay sao?

Người Tương Liên đột nhiên bị ôm chặt. Nàng quay lại...Đôi má thoát đỏ hồng rồi lại tái nhợt...Hắn đang ôm nàng, đặt cằm lên hóm vai nàng:

-Tương Liên...

Nàng không phản đối dữ dội như ngày hôm qua nữa. Tuy là có chút né tránh khi hắn đặt môi xuống cổ mình:

-Đừng...đừng...

Đêm qua Tương Liên đã trải qua nhiều cảm giác. Nỗi đau đớn như muốn xé toang người vẫn còn đọng lại. Nàng bắt giác cơ người, cố đẩy hắn ra khỏi mình.

-Đừng...

Hắn vẫn cứ hôn lên cổ...Thân hình dong dỏng, thoáng chốc đã đè xuống, áp lấy Tương Liên:

-Đừng lại....Đừng...

Nàng ngăn tiếng thở càng lúc càng nặng nề của hắn bằng cái giọng nghèn nghẹn, làm lòng hắn nhói đau:

-Tôi là con người...

Hắn khựng lại. Rồi lại hôn tiếp. Hắn biết, nàng là con người. Là một con người:

-Ông không phải là người. Chúng ta không thể...

Tương Liên sợ....Sợ chứ! Hai bên không cùng chủng tộc, nàng không hiểu gì về hắn. Một ngày nào đó, hắn đột nhiên biến mất. Tình cảm khi không sâu đậm sẽ không đau đớn, nếu lỡ...nếu lỡ đậm sâu quá mức, Tương Liên biết phải làm sao?

-Tộc của ta đã có nhiều kẻ yêu con người rồi- Hắn hôn lên những giọt nước mắt của nàng- Họ sống cũng rất vui vẻ. Tuy sau đó có thể chỉ còn lại ta một mình bơ vơ, nhưng cũng không sao cả. Ta đã từng có hạnh phúc, có những phút giây vui vẻ. Chúng ta có thật, không chỉ là những cơn mơ...

Những cơn mơ?

Tương Liên bật khóc ngon lành. Nàng đã từng mơ những giấc mơ tuyệt đẹp. Mơ làm nàng quên đi thực tại, quên những chuyện hàng ngày của một nô tỳ nơi sang cả. Nếu không có những ước mơ và hy vọng đó, Tương Liên làm sao có thể sống đến bây giờ.

-Không phải mơ, mà là thật. Có đau khổ, cũng chỉ mình ta đau khổ. Nàng sẽ không bao giờ phải rơi lệ nữa....- Hắn trở nên thật dịu dàng- Tương Liên, sống với ta cho đến khi trời không cho nàng sống nữa. Có được không?

Cuộc đời con người ngắn ngủi. Tương Liên sờ nhẹ lên má mình. Nàng mới 16 tuổi, thanh xuân phơi phới. Vài năm nữa, vài mươi năm nữa nàng sẽ già đi theo năm tháng. Còn hắn, hắn cứ như thế, hắn liệu có chán ghét nàng không? Hạnh phúc có phải là một giấc mơ không có thật, tồn tại cũng rất mong manh.

-Nhưng rồi...tôi...tôi sẽ già và xấu đi. Ông yêu thích tôi vì tôi có chút nhan sắc. Khi tôi không đẹp nữa, ông sẽ có những người đẹp khác...Lúc đó thì tôi...

Một người con gái, khi đã nói với người đàn ông rằng mình lo lắng không còn xinh đẹp nữa, lo sợ người ta bỏ rơi mình thì cũng có nghĩa người con gái ấy đã chấp nhận kẻ đó gắn bó cuộc đời với mình rồi. Hắn cười khê, tay đưa lên vuốt tóc nàng:

- Khi đó ta đã trở thành người xấu xa và khốn kiếp. Mà một kẻ như thế có sống tiếp cũng đâu được hạnh phúc. Nàng là người tốt, mà người tốt thì luôn được vui vẻ và thanh thản, có phải không?

Hắn không hứa hẹn lời thiên trường địa cửu nhưng lại làm Tương Liên tỉnh ngộ. Đời người quan trọng nhất là thanh thản và vui vẻ. Nếu hắn phụ nàng vì nàng không còn xinh đẹp nữa. Hắn đi tìm những bóng hồng khác tươi mới và rực rỡ, để khi họ tàn tạ thì lại tiếp tục bỏ rơi họ nữa. Cứ một vòng lẩn quẩn như thế, hắn mãi mãi sẽ bị cuốn vào vòng xoáy của dục vọng, không có thanh thản, không có hạnh phúc. Cả cuộc đời

chỉ là giấc mộng vô thường, chẳng có điểm dừng. Khi ấy, với cuộc sống triền miên không kết thúc, cái giá mà hắn phải trả còn thê thảm hơn cái chết của loài người.

Lòng Tương Liên trở nên nhẹ hẫng. Nàng hé môi đón nhận nụ hôn của hắn. Bàn tay xoa bụng nàng di chuyển dần lên trên trong cảm giác ngây ngất của cả hai. Nàng thả mình dâng hiến, hắn từ tốn đón nhận. Hai tấm thân xa lạ quấn quýt rồi gắn kết chặt chẽ. Trước mắt nàng hiện lên hình dáng của một sinh linh bé nhỏ. Một gia đình hạnh phúc, tràn ngập nụ cười hạnh phúc. Chỉ là người chồng hơi lạ lùng với cuộc sống không kết thúc, con cái họ có hình người hay không cũng chẳng quan trọng. Bởi đó là con cái nàng đã sinh ra. Tương Liên sẽ yêu quý chúng còn hơn cả bản thân mình.

14. Chương 14: Cầu Hôn

Tiểu Thanh mấy ngày nay cũng tỏ ra khấn trương chuẩn bị. Tương Liên muốn nàng ở lại trong sơn động để tiện chăm nom. Ban đầu Tiểu Thanh cũng e sợ Tương Liên thấy hình dạng khi lột da của mình sẽ sợ hãi nhưng rồi đã thuyết phục bởi một câu nói chứa trọn sự chân thành của Tương Liên:

-Tỷ chỉ sợ người lòng dạ độc ác. Muội còn ngại gì chuyện đó chứ, chúng ta đâu phải sống với nhau một ngày một bữa đâu.

Tiểu Thanh là Xà yêu nửa mùa. Nàng có trăm năm thọ, hấp thụ khí âm dương nhật nguyệt nhưng lại hoàn toàn không có nội lực, không biết pháp thuật. Mọi chuyện đều là do chủ nhân. Hắn đã quá bảo bọc Tiểu Thanh suốt ngàn ấy năm, cứ dùng năng lực của mình kèm chế, không cho Tiểu Thanh phát triển theo con đường thành Xà quái. Tuy có thể giữ cho nàng tâm hồn trong sáng như trẻ nhỏ nhưng cũng vô tình làm mất đi nhiều khả năng tự nhiên của một con xà sống lâu năm.

Yêu thương con trẻ không có nghĩa là cứ kiềm chế nó. Đứa trẻ nào rồi cũng vậy, cũng phải trưởng thành.

-Ta sẽ ra ngoài vài ngày để lấy cỏ Tiên Ước. Nếu Tiểu Thanh dùng cỏ Tiên Ước trong những ngày con bé lột da thì sẽ khôi phục được khả năng tự nhiên của một xà yêu.

Hắn đã nhẹ nhàng nói với Tương Liên như vậy. Nàng và hắn, mối quan hệ đã thay đổi. Dù chưa thể là hai người yêu nhau say đắm nhưng Tương Liên không né tránh hắn và sợ hãi hắn nữa. Cuộc sống của bạn đời không phải là một ngày một bữa. Nó là cả một đời người.

Hắn làm vậy cũng vì điều tốt đẹp cho Tiểu Thanh thôi. Tương Liên mỉm cười, dịu dàng gật đầu:

-Chàng đi đi....Thiếp sẽ chăm sóc cho Tiểu Thanh chu đáo mà.

Tuyệt địa này con người khó mà bén mảng đến. Chỉ có những sinh vật nằm ngoài tầm khống chế của tạo hóa. Trước đây cũng có ít trường hợp Tiểu Thanh gặp “người ngoài” song bọn chúng đều không có hứng thú với một Xà yêu nửa vờ, không có pháp thuật. Bây giờ thêm một con người nơi này nữa, nếu có bất trắc gì?

-Nàng có muốn đi theo ta không Tương Liên...Ta không muốn bỏ lại nàng. Đến tận vài ngày....Ta lo....

Tương Liên nhìn vào mắt hắn. Bên trong là sự yêu thương và trân trọng, kèm theo chút bất an lo lắng. Khi người ta đang có hạnh phúc, người ta sẽ rất muốn gìn giữ nó phải không?

-Thiếp không sao...Đâu phải lúc nào chàng cũng ở bên thiếp và Tiểu Thanh mãi được. Con người dù yếu đuối nhưng cũng sẽ biết cách bảo vệ mình mà....

Nàng chủ động ngã vào vòng tay hắn. Sự gắn bó đã từng bước hình thành.

Hắn đi lấy cỏ Tiên Ước. Khi đi ngang qua Tiểu Biệt thành, bỗng nhiên muốn ghé lại. Nơi này đã sinh ra nàng của hắn, một sinh vật đáng yêu nhất thế giới loài người.

Chỉ vài tháng trước khi hắn ghé lại nơi đây tìm kiếm tên Lý Bảo, thanh mai trúc mã của nàng, cuộc sống vẫn còn rất nhộn nhịp. Thành Tiểu Biệt không vì chẳng có nàng mà vơi đi sự tấp nập của một thành trì ven biên giới. Nhưng bây giờ quanh hắn, chỉ là một không khí lạnh căm căm....Những vách tường đá từng có dấu vết của một thành trì trù phú bây giờ đứng trơ gan cùng tuế nguyệt, dưới ánh mặt trời ảm áp, trở nên hoang vắng lạ thường.

Thỉnh thoảng mới có một vài người đi đường ghé lại mấy chỗ từng là nhà còn trơ lại vài cái mái che trơ trọi nghỉ ngơi đôi chút. Song nhìn họ không phải là dân của Tiểu Biệt thành.

Thấy hắn cứ trơ trơ nhìn cảnh vật, một người qua đường chợt buột miệng hỏi nhanh:

-Công tử có người thân ở thành này à?

Hắn chưa trả lời thì người kia đã thở dài:

-Hơn tháng trước thành này vì không đáp ứng được yêu cầu nộp người của Quái xà nên đã bị nó phun lửa thiêu rụi cả thành. Nghe nói người trong thành đều chết hết rồi...

Hắn khựng lại....Một tháng trước.....Quái xà....Tiểu Thanh từ ngày có Tương Liên đã không xuất hiện ở thành Tiểu Biệt này rồi?

-Công tử cũng đừng đau buồn quá. Xà quái lộng hành nên hoàng thượng mới lên ngôi thôi nhưng đã vô cùng giận dữ. Còn nghe nói là có người mật báo là Xà quái đã xuất hiện trên một đỉnh núi cao ngàn dặm của nước láng giềng. Hoàng thượng nước ta đã cho sứ giả sang đó thuyết phục cùng chung tay tiêu diệt Xà quái. Còn có pháp sư nữa....Chắc chắn họ sẽ tiêu diệt được Quái xà....Nè...

Người kia quay đi quay lại....Người vừa đứng đây đã biến mất....Xung quanh không thấy tông tích. Chân hắn ta bỗng run bắn. Giữa ban ngày có thể gặp quỷ hay sao?

Người chủ mưu tất cả đúng là Lý Bảo. Ban đầu chỉ vì ước vọng lấy lại công bằng cho Tương Liên, buộc những con người gây nên bất hạnh cho mình phải trả giá. Nhưng cuộc đời vốn là như vậy, không nhúng chàm thì chớ, khi nhúng rồi càng nhúng lại càng sâu.

Hắn quả nhiên rất thông minh. Những ngày hầu hạ bên Phạm Thiếu Khanh, Lý Bảo học được không ít. Chữ cũng biết, ngay cả những lễ giáo cần có của một công tử con nhà gia thế cũng vậy.... Phạm Thiếu Khanh không phải là người học cao hiểu rộng gì nên hắn cũng không phải gồng mình lên quá mức, chỉ lắng lắng làm những gì phải làm thôi.

Kỳ thi năm ấy, hắn đậu đầu, sau đó còn được vào cùng 12 người khác tham gia cuộc tuyển trạch. Một lần nữa hắn thi đỗ, chính thức được phong quan.

Tin truyền về quê nhà, nơi thành Tiểu Biệt. Cha mẹ Phạm Thiếu Khanh hết sức tự hào khoe khắp làng trên xóm dưới. Con trai của họ, đây là lần đầu tiên khiến hai người nở mặt nở mày đến thế. Dân trong thành Tiểu Biệt cũng không ngừng bàn tán xôn xao chuyện ấy. Phạm công tử chỉ là một người có sức học

bình thường, nay lại là người duy nhất của Tiểu Biệt thành thi đậu, làm rạng rỡ tông môn. Ai cũng háo hức chờ đợi hần về.

Có ai biết, giờ phút hần quay về quê cũ, cũng là lúc Quỷ môn quan đã mở rộng chờ đón họ về.

-Người muốn cả thành Tiểu Biệt phải chết sao?

-Ta sinh ra trong thành -Lý Bảo nhếch môi- Ai cũng biết ta. Nếu họ thấy được, Phạm Thiếu Khanh đã trở thành Lý Bảo, chuyện sẽ rắc rối đến đường nào. Người hiểu chứ?

Toán cướp đã nắm được thóp của hần? Hay là hần vẫn còn cần chúng. Điều là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau thôi.

-Giết người là sở trường của bọn người mà. Chúng ta có thể mang Quái xà ra làm bàn đạp....Không sao cả. Dù gì nó cũng là một Quái vật giết người rồi.

Quái vật chỉ giết người khi nó đói. Còn Lý Bảo hần, giết người không phải vì đói...Họ không chết thì hần chết. Đã làm thì phải làm tới đường cùng.

Trong một đêm Tiểu Biệt thành không còn một ai sống sót. Giết người đúng là nghề của bọn chúng. Giết không bỏ sót, dù chỉ là một đứa bé. Còn hần, nơi kinh thành hần vẫn là một vị quan với đôi tay trắng....Chúng không hề nhuộm máu. Chỉ là nắm lấy bàn tay người khác để nhuộm máu thôi.

Tin thành Tiểu Biệt bị Quái xà tiêu diệt bay về kinh thành. Hoàng thượng giận dữ, truyền cho quan viên phải tiêu diệt con quái vật....Chuyện sau đó, Lý Bảo không quan tâm nữa. Giết và bị giết, cứ để chúng làm tròn trách nhiệm của mình đi!

Trong chiếc áo trắng phật phật trong gió, Lý Bảo nhìn về chân trời xa thẳm. Nơi này trước đây là chân cầu Tiểu Biệt. Những cây hoa đào đã cháy rụi, chỉ còn lại mộ mớ tro tàn.

-Tương Liên...Muội...muội lấy ta được không?

Bên chân cầu đó, hần chỉ dám lặng lẽ đi sau nàng, hôm đó bỗng nhiên bạo gan chạy lên hỏi nhỏ. Tương Liên đỏ bừng má, giả vờ không nghe thấy. Cho đến khi hần vội vã nắm lấy tay nàng:

-Lấy ta...lấy ta đi Tương Liên. Ta sẽ không cưới thiếp, không có nương tử khác. Trọn đời này ta chỉ có nàng.

Nàng đã chết....Ta không trách gì ai cả. Ta cũng không nói, vì nàng nên ta mới đi vào con đường tội lỗi. Bàn tay này dù bề ngoài sạch sẽ song ta biết -trời đất biết, nó nhuộm đầy máu và sẽ tiếp tục nhuộm máu tươi....

Trên tay hần là một túi hương nhỏ. Tương Liên làm rơi bên chân cầu Tiểu Biệt. Hần nhặt lấy, xem như báu vật trong đời.

-Tương Liên...Lấy ta nhé, có được không?

Chỉ có gió âm thầm thoảng qua tai hần. Tương Liên không còn nữa, nhưng lời cầu hôn ấy trời đất có lẽ cũng không hẹp hòi giúp Lý Bảo gửi đến nàng. Sau này hần sẽ lấy nương tử khác, có những mối tình khác...Nhưng mãi mãi người hần muốn nói lời cầu hôn chân thật, muốn được nghe câu trả lời chỉ có một. Là nàng...Nguyễn Tương Liên.

-Đại nhân...Chúng ta....

-Đi thôi...Chúng ta trở về kinh thành.

Rời khỏi nơi này với bao lưu luyến. Thành Tiểu Biệt. Nàng mỉm cười trong giờ phút chia biệt, để rồi mỗi lần nhớ đến, lòng ta đang khóc, nàng có biết không?

15. Chương 15: Xà Hậ

Thế nhưng Xà vương tân nhiệm lại tỏ ra chẳng nể sợ gì quy định của tộc. Hần không chọn Xà hậu theo sắp xếp, chỉ muốn tự mình quyết định duyên phận. Điều này làm các trưởng lão trong tộc nổi giận. Xà mẫu đành phải can thiệp, nói rằng sẽ thuyết phục Đoạn Vũ sau:

-Con à....Không thể bướng bỉnh như vậy được. Con phải nghĩ cho Xà tộc chúng ta. Thân là Xà vương, con của con phải là kẻ thừa kế tiếp, không thể để cho dòng máu cao quý bị pha trộn được. Vũ nhi...

Tiên gia đã ban cho Xà vương tộc tiên khí. Mỗi đời Xà vương kéo dài khoảng mấy trăm năm. Sau khi chọn được kẻ kế vị, Xà vương sẽ được tiên nhân đưa về tiên giới, trở thành tiên tiếp tục tu luyện phổ độ chúng sinh. Một mai để dòng máu tiên nhân này bị pha tạp, chuyện sắp đến...khó lòng mà tưởng tượng được. Xà mẫu rất lo. Trong khi Đoạn Vũ lạnh lùng:

-Con không làm Xà vương cũng được. Xà vương mà cả hạnh phúc của mình cũng không được tự quyết định, còn thua cả Xà yêu.

-Vũ nhi...

Xà hậu hoảng hốt gọi với theo bóng lưng Đoạn Vũ....Nó vừa nói gì? Xà yêu....Xà yêu...

Trong Xà tộc, Xà yêu là loài thấp kém nhất. Rắn tu luyện thành yêu quái, đa số bọn chúng đều dùng ma thuật để khống chế loài người, gây ra bao thị phi ảnh hưởng đến Xà tộc. Xà tộc tuy cũng có nguồn gốc là rắn nhưng hấp thụ tiên khí từ trời đất, so với Xà yêu thấp kém không thể đánh đồng.

-Xà mẫu...Chỉ có Xà yêu mới làm Vương quân như thế. Vương quân đã bị mê hoặc rồi...

Tiếng nói thanh thanh của Tổ Nguyệt vang lên. Mẹ nàng là Bạch xà tiên tử, cha nàng tu đạo ngàn năm. Xà hậu tương lai vốn được định là nàng. Nhưng Đoạn Vũ lại lạnh lùng hờ hững. Vì sao vậy? Phải chăng là vì đám xà yêu.

-Gọi bọn Đoạn Bằng vào đây cho ta....Ta muốn biết, thời gian qua Vương quân đã đi đâu, tiếp xúc với hạng nào....

Không biết thì thôi, biết rồi Xà mẫu vừa giận dữ lại vừa hoảng hốt. Đoạn Vũ say mê một Xà yêu tên là Tiểu Thanh ở Tuyệt địa. Một Xà yêu nữ tu hành kém cỏi, không có pháp thuật nhưng lại sống chung với gã đàn ông pháp thuật cao cường....Xà mẫu liên

tưởng đến lời tiên trưởng. Trong thế giới này có một Ma tôn luôn lăm le thống trị Tam giới. Xà tộc từng có một lời tiên tri từ ngàn năm trước. Sẽ có một ngày Xà tộc lâm vào kiếp nạn do sự xuất hiện của Ma tôn. Không lẽ nào...thời khắc đó lại là đây?

-Cho người đến tuyệt địa, mang con xà yêu nữ đó về đây. Chúng ta không thể để Vương quân bị mê hoặc được.

Xà mẫu ra lệnh, không ai dám chậm trễ. Nhưng chỉ khoảng vài canh giờ sau đã có kẻ quay về:

-Xà mẫu nương....Có chuyện rồi...Có chuyện rồi...

-Chuyện gì?

-Tàu xà mẫu nương....Khi chúng tôi đến tuyệt địa thì có rất nhiều người nhân gian đang bao vây nơi đó. Nghe nói là trên đỉnh Tuyệt địa là chỗ ở của Xà quái. Nó đã ăn thịt nhiều con gái nhân gian...Hơn nữa còn đốt trụi một thành trì của nhân giới. Điều này khiến hoàng đế nước đó nổi giận, thống lĩnh quân lính muốn đến giết chết Xà yêu...

-Hừm...

Xà mẫu bật dậy. Bọn yêu quái luôn độc ác. Xà yêu gây họa nhân gian, hại mình thì thôi còn liên lụy bao kẻ khác. Tin tức này, nếu Đoạn Vũ nghe được, hậu quả thật khó lường:

-Đã bắt được nó chưa?

-Tàu xà mẫu nương....Nhân giới không có pháp thuật nên đối phó với nó rất khó khăn...Tuyệt địa không chỉ cao mà còn hiểm trở, rất nhiều nhân giới đã leo lên nhưng chưa đến đỉnh. Kể lên đến thì không về được. Có lẽ là đã bị Xà yêu tiêu diệt rồi...

Xà mẫu trầm ngâm đôi chút. Cùng nhân giới tiêu diệt yêu quái cũng là một phúc đức. Dù đó là đồng loại, nhưng kẻ ác thì phải chịu trừng phạt. Huống chi đây còn là kẻ gây hại cho Xà tộc tương lại.

-Cử thêm người đến giúp cho Nhân giới tiêu diệt Xà yêu nữ đó....Chuyển lời ta đến các trưởng lão, nhanh chóng đến Xà điện không chế Vương quân, không cho hắn đến Tuyệt địa...Nhanh lên!

-Dạ....

16. Chương 16: Bên Bờ Sống Chết...

-Tỷ tỷ...Tỷ đi đi...Mặc kệ muối....Tỷ đi đi!

Tiểu Thanh rất sợ. Hiện tại nàng như cá nằm trên thớt. Mấy hôm trước khi bọn người đáng sợ đó lên đỉnh, Tiểu Thanh đang lột những miếng da đầu tiên. Nàng bắt đắc dĩ phải hiện nguyên hình để dọa chúng. Nhưng năng lực Tiểu Thanh chỉ dừng đến đó...Nàng không thể làm thương tổn gì bọn họ. Tuyệt địa có cao vời vợi nhưng khi con người đã muốn thì bọn chúng vẫn có thể lên.

Tiểu Thanh, nàng thì không sao cả. Thân là Xà quái, cùng lắm là chết. Nhưng Tương Liên thì không được. Tương Liên là người. Nhan sắc lại xinh đẹp. Bọn người đó thấy đàn bà con gái đẹp, lại sống cùng Xà yêu thế nào cũng mượn cớ vu cho nàng là yêu quái. Tương Liên sẽ bị hại....Không được...Tiểu Thanh nhất định không để cho Tương Liên bị hại. Không....

-Tiểu Thanh à...Tỷ không đi. Tỷ không bỏ muối đâu...Tỷ không đi!

Tương Liên đã ôm chặt lấy Tiểu Thanh, kiên định. Xà yêu thì sao chứ? Tiểu Thanh chỉ là một đứa trẻ...Một đứa trẻ trong lột Xà yêu...

-Tiểu Thanh à...Nếu có người nói cho họ biết, muối là Xà quái nhưng không hề hại người.Có phải như vậy sẽ giúp được muối không?

Các cô gái của thành Tiểu Biệt bị mang đến đây, sau đó lấy người dưới thôn làng. Chỉ cần tìm được họ, được họ đứng ra làm chứng...Thế thì....

-Nhưng họ ở dưới làng...Xa lắm, phải xuống dưới núi.

-Chúng ta xuống dưới đi!-Tương Liên dứt khoát- Chúng ta xuống dưới tìm họ đi!

-Tỷ tỷ à...

Tiểu Thanh khó khăn cử động. Lớp vỏ bong ra thêm một chút. Toàn thân đau nhức, chỉ muốn ngất đi:

-Tiểu Thanh...Muối không sao chứ? Tiểu Thanh....

Tiểu Thanh đang trong lớp Xà yêu. Thân thể tuy to lớn nhưng thực tế lại vô cùng yếu ớt. Vốn không có cách gì cử động. Nếu bọn người kia lên tới nơi thì...

-Tiểu Thanh...Muối hóa thành người được không?- Tương Liên cắn môi, đứng thẳng người lên- Chúng ta cùng xuống dưới. Trong lớp con người, biết đâu...

Tiểu Thanh biết một con đường xuống núi, hay trong lớp rắn bò xuống dưới đó chơi. Bọn người đang săn đuổi nàng thì không biết. Họ chủ yếu lên lên từ đường núi, theo ngõ mà gã đàn ông kia hay mang heo muối lên chỗ Tiểu Thanh.

-Nhưng nếu hóa thành con người, muối cũng không đi được- Tiểu Thanh rơm rớm nước mắt- Tỷ...tỷ đừng lo cho muối. Tỷ cứ đi đi...Muối ở lại. Muối đi sẽ làm hại tỷ....Không....Muối không đi! Không đi đâu...

Trong giây phút nguy hiểm nhất, con rắn bé bỏng đó vẫn không muốn làm hại người khác. Không đi là cầm chắc cái chết. Tiểu Thanh không sợ chết, chỉ lo Tương Liên gặp nguy hiểm. Một Xà yêu lương thiện như thế, so với người ở thành Tiểu Biệt để gìn giữ yên ổn sẵn sàng đẩy người khác vào nguy hiểm, ai sẽ hơn ai.

Tương Liên cắn môi, cương quyết:

-Muối nói...Trọn đời muối sẽ nghe lời chủ nhân của muối. Tỷ....tỷ xem như đã là người của chủ nhân muối. Tỷ là nữ chủ nhân của muối. Muối phải nghe lời tỷ phải không?

-Tỷ tỷ à...Tỷ..

-Nghe lời tử...Hóa thành người đi muối. Hóa thành người và đi với tử...Được không muối. Đi với tử đi mà...

Tiểu Thanh khựng lại...Bàn tay Tương Liên chạm vào nàng thật ấm. Ánh mắt ấy....Một luồng ánh sáng rực lên chói lóa. Khi Tương Liên định thần lại, Tiểu Thanh đã hóa thành người:

-Muối đi theo tử...Dù có chết muối cũng đi theo tử...Dù có chết, muối cũng sẽ giữ cho tử được an toàn. Tử tử ơi!....

-Từ dinh Thừa tướng, Lý Bảo trở về phủ. Hoàng đế “ngựa non háu đá”, không đủ kinh nghiệm để đối phó và nhìn ra lòng người. Thừa tướng muốn nhân tiệc này dò ý các quan viên mới nhận chức, trong đó có Lý Bảo. Hắn có ý khác, sẵn sàng chuẩn bị cho một cuộc “truất ngôi” không?

Tham mưu của bọn cướp là Trương Lĩnh. Thấy Lý Bảo im lặng, hắn cũng muốn biết, kẻ này đang suy nghĩ điều gì:

-Quái xà không phải dễ đối phó. Hoàng thượng còn trẻ, chúng ta có thể....

-Không được - Lý Bảo khoát tay- Hoàng thượng tuy mới lên ngôi, nóng vội, thiếu kinh nghiệm nhưng là một vị vua tốt, biết nghĩ tới đời sống của dân chúng. Người này sau này tương lai sẽ trở thành người được dân chúng kính nể, quần thần ủng hộ. Còn Thừa tướng bản tính nham hiểm, thế lực tuy có nhưng không bền. Nếu chúng ta theo bên Tể tướng, vinh quang trong phút chốc, rồi cũng sẽ dẫn đến họa diệt thân.

Trương Lĩnh không nói gì nữa. Ban đầu bọn hắn chỉ nghĩ, Lý Bảo là một tên thư sinh có tham vọng, độc ác, vị kỷ. Hắn chỉ có giá trị sử dụng trong một thời gian ngắn rồi sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt chốn quan trường.

Nhưng thời gian trôi qua, bọn chúng đã thấy một Lý Bảo nham hiểm, nhẫn tâm đến tột cùng song cũng vô cùng thông minh, có tầm nhìn xa trông rộng. Hắn không lợi dụng quyền lực để có lợi ích, tất cả đều được tính toán rất kỹ càng.

Đại vương đã ra lệnh....Toàn bộ nghe theo Lý Bảo. Chờ quyết định của hắn, Trương Lĩnh là cầu nối thông truyền tin tức, giúp đỡ Lý Bảo khi cần thiết ở triều đình.

-Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?

-Trong buổi tiệc, ta đã có một số động tác để Thừa tướng đại nhân tin rằng, ta luôn sẵn sàng nghe lệnh ông ta. Sắp tới Thừa tướng sẽ đến Tuyệt địa để cùng hoàng thượng tiêu diệt Quái xà...Ta tin hắn sẽ cho phép ta theo hầu.

-.....

-Trương Lĩnh...Ngay khi ta cùng Thừa tướng đến Tuyệt địa tiêu diệt Quái xà, ta muốn người trở về trại thông báo với Đại vương. Đây là cơ hội chúng ta bước ra ánh mặt trời, xóa đi mọi tai tiếng không tốt trước đây. Đại vương có thể liên kết với các trại khác...Bình càn đông, phần thắng của chúng ta càng lớn. Hiểu không?

-Tuân lệnh đại nhân...

Không còn là thái độ khinh bạc của một “người giám sát” nữa, Trương Lĩnh thay đổi, Lý Bảo khẽ nhếch môi.

Đêm qua hắn nằm mơ, một giấc mộng chấp chờn trong cơn mê về sáng. Tương Liên hiện ra trước mắt hắn. Đôi mắt ngập lệ, tay vươn về phía hắn, cầu xin.

-Tương Liên....

Giây phút bị Quái xà nuốt vào bụng đó, có lẽ nàng đã rất sợ. Nàng gọi tên của hắn...A Bảo....A Bảo...Tiếc là A Bảo cũng nàng lúc đó chắc đang gò lưng khiêng kiệu hay ngủ vùi trong kho củi sau một ngày mệt nhọc. Ta không nghe nàng nói, không làm sao để có thể cứu nàng.

-Thưa đại nhân...

-Chuyện gì?

Một tên lính từ phía ngoài bỗng nhiên vào trong, quỳ xuống bầm báp. Lý Bảo trấn tĩnh lại, giọng thoáng hững hờ.

-Thưa đại nhân...Tại thành Tiểu Biệt, chúng tôi gặp một người đang gào khóc thảm thiết. Hỏi ra mới biết là nàng ta vốn là người của thành Tiểu Biệt, lấy chồng xa, nay trở về thành thăm cha mẹ thì thành đã cháy rụi. Nghe nói đại nhân là người cùng thành, nàng ấy xin chúng tôi được gặp đại nhân.

Lý Bảo thoáng biến sắc nhưng lấy lại bình thần rất nhanh. Mắt hắn tối sầm lại. Vẫn còn người của thành Tiểu Biệt có thể biết thân phận của hắn. Và có thể không chỉ một người biết....Tay Lý Bảo một lần nữa nắm chặt lại. Một thành Tiểu Biệt vùi chôn trong lửa, thêm một vài sinh mạng nữa, liệu có là gì...

17. Chương 17: Tay Đã Nhúng Chàm.....

-Đại nhân...Xin đại nhân giúp cho dân phụ. Đại nhân.....

Những lời người đàn bà kia nói đã đưa Lý Bảo vào hai trạng thái khác nhau. Kinh ngạc, vui mừng nhưng cũng có sợ hãi. Làm sao mà không sợ. Thì ra thành Tiểu Biệt không chỉ có nàng ta sống sót. Còn nhiều người khác nữa. Xà yêu không hề hại họ.Họ...

Tương Liên của hắn có thể cũng không chết. Nàng không chết, có thể cũng....

Có thể cũng....

Lý Bảo nhắm nghiền mắt lại. Không thể như vậy được. Tương Liên chẳng phải là dạng người dễ dàng quên. Nhưng bằng đi bao nhiêu thời gian sao nàng không trở về tìm hắn? Nàng đã hứa với hắn là...

Đã hứa....

Lý Bảo chợt nhớ ra sự thật. Hắn không còn là Lý Bảo nữa. Hắn đang trong lột Phạm Thiếu Khanh. Phạm đại công tử. Vì bảo vệ bí mật này mà bao nhiêu người đã chết. Nay hắn lại muốn gặp lại một nữ nhân bằng lớp vỏ này sao?

-Đại nhân...Xin ngài...Xin ngài...

Dân không dám nhìn thẳng vào quan. Sau hương án nghi ngút hương khói, Lý Bảo vẫn trầm ngâm.

Cuối cùng hắn nhẹ nhàng:

-Ta hiểu ý nàng. Hiện nay đã có nhiều người đến chân Tuyết địa để tìm Xà yêu. Đợi sau khi hoàng thượng trở về, ta nhất định đem chuyện của các người nói lại, cầu xin thánh thượng tìm ra kẻ đã triệt cả thành....

Quân đưa người đàn bà vào dịch quán. Đằng sau là ánh mắt sáng rực của Lý Bảo chiếu theo. Tay hắn âm thầm ra hiệu cho binh lính trong dinh. Là một lưỡi đao chém thẳng. Nhất định không thể để họ sống trên đời này. Tay đã nhúng chàm, đâm lao thì phải theo lao.

Cũng trong lúc đó, bên ngoài lại có người thông tri (truyền tin, thông báo á) đi vào. Thừa tướng sẽ mang quân đi tiếp ứng cho thánh thượng, cứ Lý Bảo đi theo.

Tương Liên....Tương Liên....Nếu nàng còn sống, ta nhất định tìm cho được nàng.

Rồi sao đó? Tương Liên có thể là người duy nhất còn sót lại biết rõ về thân phận Lý Bảo. Hắn không phải Phạm Thiếu Khanh. Bản thân nàng chính trực, nếu biết thành Tiểu Biệt bị diệt trong tay hắn, Tương Liên sẽ nghĩ thế nào, làm thế nào đây?

Cũng trong lúc ấy, Đoạn Vũ đang bị khống chế bởi lưới Hoàng xà do các trưởng lão giăng ra nhằm ngăn chặn hắn rời khỏi Xà tộc. Lòng hắn cũng như lửa đốt. Tiểu Thanh của hắn....Nàng vốn không có nhiều pháp thuật, đám nhân loại đó sẽ làm gì, đối xử thế nào với một yêu xà trong mắt họ, dù nàng chưa hề hại một ai.

-Các trưởng lão...

-Vương quân...Ngài...

-Còn biết gọi ta là Vương quân sao?

Một ánh sáng rực rỡ toát ra từ người Đoạn Vũ....Các trưởng lão đang giữ lưới Hoàng xà cũng bỗng nhiên thấy tay đau rất. Một nguồn nhiệt nóng tỏa ra phía cánh tay họ, lan tỏa khắp toàn thân:

-Xà hỏa....Vương quân...Đừng...

Xà hỏa được đốt lên bằng chân khí tu tiên của Xà vương. Ngọn Xà hỏa của Đoạn Vũ rất hùng hãn nhưng không thể tồn tại lâu năng lực do hần tu luyện chưa nhiều....Một khi Xà vương sử dụng đến Xà hỏa, hơn nữa hôm nay lại dùng đối phó với thuộc hạ của mình chứng tỏ hần đã hạ quyết tâm. Hôm nay không phải chỉ là lưới Hoàng xà mà bất kỳ ai ngăn hần lại, Đoạn Vũ sẽ không ngần ngại làm hần cháy thành tro.

-Hừm....

Đoạn Vũ biến mất. Xà đại trưởng lão ngăn lại khi các trưởng lão khác định đuổi theo.

-Đến báo cho Xà mẫu. Vương quân đã dùng đến tiên khí để đốt lên Xà hỏa. Công lực của ngài bị ảnh hưởng lớn, nếu gặp kẻ địch e là sẽ nguy hiểm đến thân ngài.

Trong đầu Đoạn Vũ không còn nhớ đến đâu là ngôi Xà quân, đâu là Xà hỏa, đâu là sinh mạng. Hần chỉ đang tập trung hết sức để tìm một sợi dây sinh mạng bé nhỏ. Nàng không có công lực, không biết pháp thuật, trước bọn người lăm le lập công diệt yêu trừ ma làm phúc cho dân chúng, Tiểu Thanh nàng liệu có chịu đựng nổi không?

18. Chương 18: Nguy Kịch

Muội sao rồi Tiểu Thanh....Tiểu Thanh...

Tương Liên đỡ vội Tiểu Thanh khi nàng ngã xuống. Tiểu Thanh méo máo, giọng nói nghèn nghẹn,tay thì cương quyết gỡ tay của Tương Liên:

-Tỷ để muội làm....Muội hóa thành Xà, muội phải đưa tỷ xuống núi. Như thế này không được đây tỷ, cả hai chúng ta sẽ chết hết. Để muội làm...

-Không được đâu muội....-Tương Liên vịn lấy hai vai Tiểu Thanh, cố trấn an nàng. Con đường xuống núi này này giờ cả hai đã gặp không ít người. Bọn họ lên núi tìm Xà yêu, theo sự dẫn đường của vài người trong làng thì phải. Nếu bây giờ Tiểu Thanh hóa thành Xà, e rằng sẽ gặp chuyện không hay.Huống gì hiện giờ Tiểu Thanh còn thua cả một con người bình thường nữa.

-Nếu muội hóa thành Xà cũng không thể nào chống lại với bọn họ. Nghe lời tỷ, cố lên!....Họ mãi lo tìm Xà yêu, không để ý đến chúng ta đâu. Chúng ta....

Vừa dứt lời thì lại có một nhóm người vừa lên đến. Theo trang phục, có vẻ là đạo sĩ. Trong số đó có một người đầu bạc trắng có ánh mắt vô cùng sắc bén. Thấy hai người Tương Liên và Tiểu Thanh đang xuống núi, họ chợt dừng lại. Tương Liên hít một hơi dài, cố trấn tĩnh. Trong lòng nàng tràn đầy cảm giác bất an.

-Cô nương xin dừng bước...

Vị đạo sĩ đầu bạc trắng bỗng nhiên lên tiếng. Tim Tương Liên đập thình thịch trong lồng ngực. Nàng khựng lại, không biết phải nói gì.

Vị đạo sĩ bước lên vài bước. Ánh mắt sắc bén lướt qua hai nàng một cách chậm rãi rồi mới từ tốn lên tiếng:

-Hai vị cô nương làm phiền cho lão phu được hỏi. Hai vị từ phía Tuyệt địa đi xuống, không biết hai vị có phải là người sinh sống ở đó không?

Tương Liên im lặng...Tiểu Thanh đang có vẻ rất yếu. Môi nàng tái nhợt...Không biết còn đủ sức duy trì hình người được bao lâu:

-Chúng tôi không phải là người sống ở đó...Muội tử của tôi bị bệnh...Nghe đại phu bảo, gần Tuyệt địa có một vị cao nhân rất giỏi nên tôi mới đưa muội tử đi tìm người đó. Tiếc là lên đến đây nhưng tìm hoài vẫn không thấy người.

Tương Liên không ngờ mình lại nói dối trơn tru đến vậy. Nhưng bây giờ nàng sẵn sàng nói dối. Vì Tiểu Thanh, có nói dối trăm lần nữa cũng đâu có đáng gì.

Vị đạo sĩ trầm ngâm một chút. Nhưng ông ta vẫn không nói gì. Tuy nhiên ánh mắt sắc như dao vẫn nhìn không chớp vào gương mặt tái mét của Tiểu Thanh.

-Lão phu cũng biết chút y thuật. Nếu cô nương không phiền, lão phu có thể xem cho lệnh muội một chút.

Bàn tay ông ta vươn ra nhanh như chớp, chụp lấy cánh tay đang buông thõng của Tiểu Thanh. Vừa bị chạm tới cánh tay, Tiểu Thanh đã thét lên, hoảng loạn:

-A.....

-Tiểu Thanh!

Trong tay đạo sĩ là một lá bùa màu đỏ tía. Ông ta đã sớm nhìn ra thân phận của Tiểu Thanh.

-Nàng ta là Xà yêu. Mau bắt lấy nàng ta...Bắt lấy nàng ta...

-Tiểu Thanh!

Tương Liên nhào tới phía Tiểu Thanh đang quẩn quại....Hình dáng nàng cũng từ từ thay đổi....Chiếc đuôi dài dần hiện rõ. Những chiếc vẩy rắn mọc lên trên gương mặt thanh tú. Xà yêu đang dần hiện nguyên hình.

-Bắt lấy nó...Nó là Xà tinh hóa thân. Hiện nay nó đã dính pháp khí của ta, không còn pháp thuật. Cứ xông đến bắt sống nó...Nhanh lên!

Tương Liên cũng gần như trở nên hoảng loạn. Nàng ôm chặt lấy thân thể của Tiểu Thanh đang run rẩy. Nàng ấy chỉ là một đứa bé đang sợ hãi. Sức mạnh của bùa chú làm toàn thân Tiểu Thanh như tê liệt. Từ các khớp xương nhức nhối, hàng ngàn con sâu như đang đục khoét.. Môi Tiểu Thanh rớm máu. Nàng gục xuống...Tương Liên hoảng sợ vô cùng:

-Tiểu Thanh...Không...Tiểu Thanh không hại ai cả. Thả muội ấy đi...Thả muội ấy đi!

19. Chương 19: Xà Hỏa

-Lòng trần còn mê muội. Các đệ tử, giữ chặt cô nương ấy lại. Đợi diệt xong Xà quái, chúng ta sẽ...

Họ sẽ làm gì tỷ tỷ? Tiểu Thanh trong giây phút còn tỉnh táo lồng lên giận dữ. Tỷ tỷ...Con người rất yếu đuối, nhất là người tốt. Tiểu Thanh phải bảo vệ cho tỷ tỷ. Bằng bất cứ giá nào.

-Grừm...

Trong chốc lát, nàng đã hiện nguyên hình. Một Xà yêu to lớn. Nhưng khác với đôi mắt tinh nghịch, nàng nộ thường thấy trong mắt Tương Liên, Tiểu Thanh bây giờ điên cuồng giận dữ. Nàng chà đạp mọi thứ, dùng cái lưỡi dài, hàm răng sắc nhọn và thân thể to lớn hướng thẳng về phía bọn đạo sĩ, mặc cho những đòn tấn công liên tục khắp người mình.

-Tiểu Thanh...

Vị đạo sĩ đứng đầu không xem sức mạnh của Tiểu Thanh ra gì cả. Ông ta khoan thai tránh né, sau đó tung ra một khối cầu bạch. Khối cầu hóa thành khổng lồ, đánh mạnh vào tấm thân to lớn của Xà yêu.

-Ư...mmmmmm...a.....

Một tiếng rít thê thảm. Thân thể Tiểu Thanh rơi xuống đất, làm một vùng đất tung đầy bụi cát...Máu từ cái miệng lớn chồm những chiếc răng nhọn tuôn ra. Tương Liên lòng đau như cắt. Nàng cố vùng vẫy nhưng đám đạo sĩ lại khổng chế rất chặt, làm Tương Liên vô phương thoát ra, đành bất lực nhìn con rắn lớn quằn quại trên đất. Nước mắt, từ bao giờ đã tuôn ra ướt đầm má nàng.

-Xà yêu...Mi...

Một luồng sáng vụt đến. Sau đó đạo trưởng bị xô bật ra sau bởi một luồng lực mạnh mẽ.Chưa kịp định thần thì cả người bỗng nóng như thiêu đốt. Toàn thân lão cháy bùng như một ngọn đuốc sống...Ngọn lửa

phát ra từ tay của một người vừa mới đến. Trên tay hắn là một tiểu cô nương miệng tuôn đầy máu tươi, tóc xõa dài rũ rượi. Trên mặt đất không còn thấy hình dạng Xà yêu.

-Sư huynh....

-Sư phụ....Sư phụ...

Đạo sĩ đã bốc cháy ngàn ngút. Đôi mắt Đoạn Vũ như bốc hỏa. Tiểu Thanh lả đi trong tay hắn. Bây giờ Đoạn Vũ không cần quan tâm đến chuyện gì nữa cả. Tiểu Thanh lương thiện, thuần khiết lại bị hại đến nông nỗi này. Nàng đã gây nên tội ác gì đâu?

-Người...người....

Đoạn Vũ và Tiểu Thanh biến đi như một luồng khói mờ ảo...Các đạo sĩ còn lại càng cố dập lửa thì càng bất lực. Một khi Xà hỏa đã đốt lên thì không thể nào thu lại. Xà vương của Xà tộc mới có Xà hỏa. Mỗi giao tình giữa tiên nhân và Xà tộc cũng bị ngọn lửa của Xà hỏa đốt trụi, giống như vị đạo sĩ đang ngàn ngút cháy trong sự bất lực của đồng môn.

....Trong một hang động cách Tuyệt địa không xa lắm, Đoạn Vũ đặt Tiểu Thanh lên chân mình, nhắm mắt dưỡng thần. Một khi hắn quyết định đốt lên Xà hỏa là đã chọn lựa. Xà vương là gì chứ? Làm Xà vương có nghĩa gì khi ngay cả một Xà yêu nhỏ bé cũng không bảo vệ được. Tiên gia là gì cơ chứ? Ra tay mà không cần suy xét, xà nữ này tuy là yêu quái nhưng đã làm hại ai chưa?

-Ừm...

Tiểu Thanh tựa mình. Nàng mở mắt ra. Hình dạng người....Mọi chuyện từ từ quay về trong trí nhớ. Xung quanh nàng...Còn Tương Liên...Tương Liên đâu?

-Tỷ tỷ....Tỷ tỷ đâu? Tỷ tỷ đâu?

Nàng hốt hoảng chồm người dậy. Tỷ tỷ vẫn còn trong tay bọn người đó. Bọn người đó rất xấu. Tỷ tỷ...

-Sao ngài không cứu luôn tỷ tỷ- Tiểu Thanh méo máo- Đi cứu tỷ tỷ đi. Cứu tỷ tỷ cho Tiểu Thanh đi!

Người ta nói, rắn là loài phản phúc và gian xảo. Con xà yêu nhỏ bé trong tay Đoạn Vũ, thà chết để bảo vệ một con người. Trong mắt nàng cũng chỉ có con người đó...Mãi mãi chỉ có con người đó mà thôi.

-Nàng ta rồi sẽ có người khác cứu- Đoạn Vũ xiết Tiểu Thanh vào lòng- Còn nàng thì khác, Thanh nhi...

Tiểu Thanh sững lại. Tỷ tỷ sẽ có người khác cứu. Ai sẽ cứu? Còn Tiểu Thanh...Khi Tiểu Thanh gặp nguy hiểm, từng được chủ nhân cứu mạng. Những ngày qua nếu không có chủ nhân che chở, Tiểu Thanh có lẽ cũng đã chết mất hoặc trở thành xà yêu độc ác, giết người hút máu theo bản năng rồi.

-Tiểu Thanh có nhiều người cứu lắm. Chủ nhân bảo, cứ sống như vậy thì sẽ không có việc gì. Chỉ cần không gặp mặt con người thì sẽ không có chuyện gì.

Rồi khi chủ nhân đi vắng, bên nàng không ai giúp đỡ. Chủ nhân nàng chở che Tiểu Thanh trong một chiếc lồng bao bọc, đến khi sơ tâm, suýt chút nữa mạng sống của nàng cũng đã không còn....Đoạn Vũ thở dài:

-Ồ với chủ nhân, chỉ có thể được ông ta bảo vệ. Nàng không thể bảo vệ mình hay bảo vệ người khác. Còn nếu sống với ta, ta hứa, ngoài việc bảo vệ chở che nàng mãi mãi, ta còn có thể giúp nàng bảo vệ và chở che người khác. Có được không?

Đôi mắt trong veo của Tiểu Thanh ngẩng lên nhìn hắn. Tay Đoạn Vũ mân mê gương mặt xinh đẹp vẫn còn chưa tan hết sợ hãi của nàng:

-Ta là Xà vương...Nàng sẽ là Xà hậu. Một khi trở thành Xà hậu, chúng ta sẽ chở che được cho những người chúng ta yêu thương nhất. Tiểu Thanh.... Bằng lòng làm Xà hậu của ta đi!...

Tiểu Thanh không biết Xà vương là gì, Xà hậu có nghĩa là gì? Nàng chỉ biết là người trước mặt có khả năng giúp mình. Là rắn, lại là giống cái, trước sau gì cũng phải thực hiện việc kết đôi với bạn tình để duy trì nòi giống. Đoạn Vũ cũng không phải là xa lạ. Sinh con cho hắn cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận được.

Vì thế, chỉ cần một lát suy nghĩ là Tiểu Thanh đã gật đầu ngay:

-Được...Muốn sao cũng được. Ông đi cứu tỷ tỷ đi, cứu tỷ tỷ rồi tôi sinh con cho ông.

Không có nồng tình mật ý gì cả. Xà nữ Tiểu Thanh chẳng e ấp, rào đón trước sau. Giống như một cuộc trao đổi điều kiện. Nàng không hình dung được, nhận lời với Đoạn Vũ là phải chuẩn bị tâm thế nào để đối diện với mọi chuyện sắp diễn ra.

-Đi cứu tỷ tỷ đi! Cứu tỷ tỷ đi!

Trong lòng Tiểu Thanh chỉ có tỷ tỷ. Nhưng Đoạn Vũ không hề khó chịu. Vì nàng là một Xà nữ như thế mới làm hắn hiểu rõ, cái tình của yêu quái so với người trên thiên giới hay nhân giới sâu đậm biết bao nhiêu.

-Nhân giới còn cần đến tỷ tỷ của nàng để dụ chúng ta ra mặt. - Đoạn Vũ áp mặt vào cổ Tiểu Thanh, tay vòng qua eo nàng- Nàng ấy không nguy hiểm đến tính mạng, nếu chúng ta không cứu kịp thì vẫn còn người khác. Còn nàng thì khác, Tiểu Thanh à....

Đôi mắt trong veo ngẩng lên nhìn hắn. Tiểu Thanh đang tồn tại trong lớp con người. Nhưng không phải là do pháp lực nàng cao cường nên giữ được hình dạng đó. Chân thân Xà yêu đi kèm với năng lực sung mãn của chính họ. Khi một Xà yêu không thể biến ra chân thân của mình, phải mượn hình ảnh của một giống loài khác chứng tỏ pháp lực của họ đang rất yếu. Nếu không được sự hỗ trợ kịp thời, Tiểu Thanh rồi sẽ đánh mất luôn hình dáng con người, hóa lại nguyên bản là một con rắn bình thường, trăm năm tu luyện tan vào mây khói, thậm chí mất mạng vì những tổn thương.

-Nàng rất yếu ớt. Chúng ta trở về Xà tộc, ta sẽ nhanh chóng đưa nàng lên ngôi Xà hậu, dùng cỏ linh bát diệu để khôi phục năng lực cho nàng.

Cỏ linh bát diệu là một loại thảo dược quý báu mà loài xà đều thèm muốn. Nó không những khôi phục sức lực, còn giúp Xà yêu nâng cao được năng lực bản thân. Lúc trước khi ra ngoài chơi, Tiểu Thanh có gặp vài con xà yêu khác và nghe nói đến. Giờ mới biết là nó có thật trên đời này. Lại có người cam tâm tình nguyện cho nàng. Tiểu Thanh bỗng trở nên dè dặt:

-Thứ quý giá như vậy....ông cho tôi thật sao? Sao ông không để mà dùng? Lúc này tôi thấy ông cũng không được khỏe lắm. Loại cỏ đó...

Loài người rất thích chuyện môi chạm môi, má kề sát má. Chủ nhân cũng thích. Và người đàn ông này cũng thích....Tiểu Thanh nghĩ vậy nên ngoan ngoãn nhắm mắt khi Đoạn Vũ đột ngột hôn nàng. Môi chạm môi, chiếc lưỡi trong miệng nàng bị hút chặt rồi dần thả lỏng...Như lần trước Tiểu Thanh từng thấy chủ nhân làm vậy với tỷ tỷ, Đoạn Vũ đang ghì nàng xuống đất, tay lần xuống dưới, kéo lớp áo che trên thân thể Tiểu Thanh.

-Đây là vậy rắn, cởi ra lạnh lắm...Không cởi được không?

Tiểu Thanh chặn tay Đoạn Vũ lại. Nhưng hắn có còn quan tâm đến gì nữa. Con người giao hoan toàn thân cần trần trụi để có thể cảm thụ tất cả khoái cảm do đối phương mang đến, để cảm giác da thịt chạm vào nhau nóng rực, đưa cả hai lên cõi thiên đàng. Đoạn Vũ mang trong người cốt cách tiên gia. Tiên lại do con người dày công tu luyện và tích lũy công đức mà thành nên đối với những khoái cảm của loài người vẫn vô cùng có hứng thú.Đúng vào lúc Tiểu Thanh không trở lại được hình dạng rắn, hắn cùng nàng trải qua phút giao hoan nóng bỏng sẽ mãi là một hoài niệm không quên.

-A....đau quá! Đau...

Tiểu Thanh cong người khi hắn chạm vào nàng, thật sâu và từ từ di chuyển. Vừa tìm kiếm khoái cảm, hắn vừa tranh thủ gieo giống. Tiểu Thanh sức nhớ, trong người nàng luôn có sẵn một lượng trứng chưa trưởng thành chờ ngày nhận kẻ gieo hạt. Cảm giác ấm nóng nơi cả hai kết hợp khiến Tiểu Thanh lo sợ. Sinh ra nhiều con quá, nếu chúng như một số loài rắn độc khác tấn công nhau để tranh giành cơ hội sống, là mẹ, nàng sẽ rất đau lòng....

-Đừng....Đừng gieo hạt nữa. Tiểu Thanh không sinh con nhiều được. Tiểu Thanh chỉ muốn có vài con thôi. Không sinh nhiều...

-Ngoan...- Đoạn Vũ ghì chặt nàng vào người, tách chân Tiểu Thanh ra trước khi tiếp tục khai phá tấm thân con người không tì vết- Ta là Xà vương của Xà tộc, một lần sinh ra một tiểu xà. Nàng đừng lo...

Đều là xà nhưng thói quen, tập quán cũng khác biệt, Tiểu Thanh không làm sao kiểm tra được lời hắn nói, nhưng cũng ngoan ngoãn nghe lời, thả mình trong vòng tay Đoạn Vũ....Đã đến lúc nàng trở thành một xà nữ trưởng thành theo quy luật tự nhiên của nòi giống, không còn là một xà yêu ngây thơ được chủ nhân che chở. Vạn vật đều phải tự tìm ra con đường tồn tại, không ai có thể chở che không điều kiện một kẻ khác đến hết cả cuộc đời....

20. Chương 20: Gặp Lại Đau Lòng

-Tỷ tỷ....Tỷ tỷ...

Trong cơn mơ màng vẫn gọi tỷ tỷ. Đoạn Vũ có chút ganh tỵ. Nhưng không sao cả...Tiểu Thanh là một xà yêu trọng tình trọng nghĩa...Dù thật sự thì chủ nhân kiếp trước của nàng chỉ xem Tiểu Thanh đơn thuần như một thứ đồ chơi giải trí mà thôi.

-Không sinh nhiều con...Không sinh nhiều...

Tiểu Thanh nhìn thấy một giấc mơ xa xôi...Một đám cỏ hoang với đám trứng rắn lổn nhổn...Những con rắn con mổ vỏ ra đời, hoảng sợ nấp vào trong đám lá. Đơn độc lẻ loi, luôn phải đề phòng mọi thứ. Sát bên cạnh hoặc từ trên trời cao có thể là mối nguy cho chúng. Sinh tồn trong thế giới này đối với loài rắn không có nọc độc, thực sự khó khăn.

Nàng co người vào trong một góc. Trong hình dáng con người vẫn theo bản năng lui vào một góc. Đoạn Vũ vươn tay kéo Tiểu Thanh vào lòng, môi đặt nhẹ lên tóc Tiểu Thanh...

Một thứ mùi chọt xộc vào mũi. Đoạn Vũ nhồm dấy. Cử động của hắn đánh thức Tiểu Thanh. Nàng cũng chồm người thẳng lên, dụi mắt:

-Ông...

-Trở về Xà tộc với ta.

Xà tộc? Tiểu Thanh vội vã đẩy hắn ra:

-Không đi! Tôi muốn đi tìm tỷ tỷ. Đi...

-Sau khi ta củng cố quyền lực, nắm toàn quyền trong Xà tộc sẽ dễ dàng bảo vệ cho nàng và tỷ tỷ của nàng. Đi theo ta...

-Không được...Tôi...

-Tỷ tỷ của nàng đã có người khác cứu. Hiện giờ nàng xuất hiện sẽ gây rắc rối cho nàng ấy. Đi thôi...

Đoạn Vũ không gạt Tiểu Thanh. Tương Liên quả nhiên là đã được người khác cứu. Nhưng người cứu nàng lại là người tưởng chừng như đã chết. Người...

-A Bảo! Huỳnh...

Tương Liên run rẩy thốt lên tiếng gọi. Lý Bảo đang đứng đối diện nàng gần lắm. Nhưng khác với người ngày xưa luôn nhìn Tương Liên bằng ánh mắt trù mến, có phần bối rối. Lý Bảo ngày nay lạnh lùng như ma quỷ. Trên tay hắn là một ngọn đuốc sáng rực. Trên giàn chất đầy củi khô là những người đang kêu khóc. Họ van xin, họ nức nở nhưng không hề làm Lý Bảo động lòng:

-Thưa đại nhân...Tối giờ rồi...

-Kh...kho...

Tiếng thét của Tương Liên bị chặn lại. Tên người hầu nhanh chóng nhét giẻ trở lại miệng, trói ngược tay chân nàng lại. Đuốc quảng xuống. Lửa bốc lên ngàn ngọn. Tiếng la hét, kêu gào thống thiết. Có cả những lời chửi rủa. Nhưng rồi chúng cũng yếu dần.

Lửa cháy càng lúc càng lớn. Khóc bốc lên từng đám lớn. Lửa rừng rực thiêu đốt tất cả. Những thân người quần quai trong đường đi của lửa. Họ giãy giụa trong hoảng loạn...Rồi tất cả cháy rụi. Mùi thịt người vương vãi trong không khí. Tương Liên cảm thấy cổ họng mình dâng cao từng đợt. Cảm giác ghê tởm làm nàng muốn nôn ói nhưng toàn thân lại cứng đờ, phía trước mặt mờ dần...

-Tâu đại nhân. Phạm nhân này đã ngắt xiềng. Nàng ấy...

-Đại nhân...-Một đạo sĩ bước lên- Nàng ta đi chung với Xà yêu. Có thể nàng ta cũng là yêu nghiệt. Vì hồ nghi người của Tiểu Biệt thành bị yêu ma quyến dụ, chúng ta đã giết nhiều người như vậy, sao lại để cho nàng này...

-Lão đệ không nên làm phiền nhả hứng của đại nhân- Một đạo sĩ khác bước lên phía trước- Nàng ta tuy là đồng đảng của yêu quái nhưng xinh đẹp như hoa. Ta lại cảm thấy nàng ta không có yêu khí. Vả lại hiện tại như cá nằm trên thớt, cứ để Phạm đại nhân đùa vui một chút. Khi thỏa mãn rồi thì chúng ta giết đi cũng chẳng hại gì. Mọi người nói đúng không?

Bọn đạo sĩ cười vang tán đồng. Lý Bảo cũng cười nhưng mắt hắt tối lại...Sẽ có người chết thêm nữa. Nhưng đám người chết đó sẽ là các người. Hoàng thượng mới lên ngôi rất ghét bọn buôn thần bán thánh. Song người cũng chẳng phải là kẻ tùy tiện, có thể dễ dàng bỏ qua nếu phát hiện có chuyện “diệt cả một làng”. Lý Bảo hẳn cần một cái cớ, một lý do để những người phụ nữ của thành Tiểu Biệt còn sống sót đều phải chết. Thêm đấy là bọn đạo sĩ này nữa. Chúng không biết gì là chuyện hiện tại song rõ ràng chúng có nghi ngờ lúc nghe đám người kia vụt gọi : “Lý Bảo” khi vừa nhìn thấy hắn. “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”, hẳn đoán được – im lặng chính là để tìm cơ hội uy hiếp, buộc hắn làm chuyện gì đó có lợi cho chúng. Lý Bảo hẳn sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.

Khi Tương Liên tỉnh lại, nàng đang ở trong một căn phòng xa lạ. Xung quanh nàng tĩnh lặng, không có một ai.

Màn phủ trên giường Tương Liên toàn là tơ lụa. Chiếc chăn đắp trên người nàng cũng vậy. Vừa mát vừa mịn, là thứ lụa hảo hạng. Ngày xưa khi còn làm nô tỳ, Tương Liên từng giặt qua nó. Không được mạnh tay, còn phải ướp nước hoa hồng, sút một mũi chỉ là đám nô tỳ như nàng có bán mạng cũng không làm sao đền nổi. Ai cũng cẩn thận, nhẹ nhàng khi chạm tới thứ quý giá này.

Hiện nay nó đang đắp trên người của Tương Liên. Thành Tiểu Biệt thì đã tan vào dĩ vãng. Cả một thành....

Lý Bảo...A Bảo!

Tương Liên giật mình chồm dậy. Cạnh bên phòng nàng đang có tiếng động...Tiếng la hét, rồi tiếng nói của một người...

Thanh âm ấy...Tuy lâu rồi không nghe lại nhưng vẫn rất quen thuộc. Tương Liên bắt giắc dừng lại, nép vào song cửa, nhìn thẳng vào trong.

Tiếng roi vun vút...Trong phòng có một số người đang bị treo ngược lên. Toàn thân họ ngang dọc những vết roi, nhuộm đầy máu. Có người kêu lên thống thiết nhưng âm thanh chỉ còn là những tiếng ú ớ đứt đoạn...Bởi bộ phận để nói là lưỡi đã bị cắt mất rồi.

-Đại nhân...Bọn chúng vẫn không nói gì cả.

-Làm sao mà nói được- Lý Bảo ngồi giữa phòng, chân vắt chữ ngũ, thản nhiên- Giết chúng đi...Ta sẽ báo lên rằng chúng sợ tội nên cắn lưỡi tự sát.

-Vâng...Đại nhân.

Biểu tấu đã chuẩn bị sẵn. Kế hoạch cũng được thay đổi. Quái xà không còn là nhân vật chính nữa. Hắn “minh oa”n cho nó. Quái xà không ăn thịt các thiếu nữ của Tiểu Biệt thành. Họ lấy chồng dưới chân núi. Nhưng bọn đạo sĩ muốn bắt Quái xà. Chúng lợi dụng thế lực của triều đình, hòng che mắt thiên hạ. Khi phát hiện ra người của thành Tiểu Biệt còn sống, chúng đã giết chết họ để bịt đầu mối. Lý Bảo tình cờ phát hiện ra bí mật đó...Mọi chuyện vì thế mà trở nên vụn vặt hơn.

Chỉ là...chuyện của thành Tiểu Biệt, một đêm thành bị thiêu cháy thành tro bụi, Quái xà không còn là Quái vật đáng sợ nữa, vậy chuyện ấy, lấy lý do gì mà giải quyết đây?

Tiểu Biệt thành....

-A Bảo!

Tay Tương Liên run bắn. Nàng thực sự không tin được, người ngồi trong kia là Lý Bảo. Là A Bảo hiền lành trung hậu ngày nào.

-Ai?

Lý Bảo đứng dậy. Bọn người hầu nhanh chóng phản ứng. Chúng đưa Tương Liên vào:

-Thưa đại nhân...Là cô nương này...

-À...

Lý Bảo khoát tay. Cả đám người hầu lui xuống rất nhanh.

-Tương Liên. Nàng...

-Bốp... !

Một cái tát giáng thẳng vào mặt Lý Bảo. Nước mắt, tự lúc nào đã đầm đầy má Tương Liên :

-Tại sao...Tại sao huynh có thể khốn nạn đến vậy ? Những người đó, là người ở thành Tiểu Biệt ? Còn họ nữa...Huynh...

-Bốp !

Tương Liên sững sờ. Lý Bảo không hề nương tay. Khóe miệng nàng rỉ máu. Lý Bảo nhếch môi cười :

-Ai tát ta một cái, ta sẽ đánh lại hắn hai cái, thậm chí là giết chết hắn. Nể tình chúng ta từng có quan hệ thân thiết, ta chỉ đòi lại một cái thôi.

Lý Bảo...Lý Bảo ngày xưa đã chết. Chỉ còn lại một Lý Bảo khát máu, bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích của mình.

Tương Liên đau đớn lắm. Đau không hẳn vì tình yêu ngày xưa sống lại. Nàng đau vì người duy nhất từng đối xử tốt với mình ở thành Tiểu Biệt, vì sao lại nên nông nổi này, mất hết lương tâm đến như vậy :

-Tại sao huynh lại trở nên như vậy ? A Bảo...Bảo ca !

Chỉ duy nhất một lần Tương Liên gọi hắn là « Bảo ca ». Đó là khi nàng ngượng ngùng gật đầu với hắn. Lý Bảo nói rằng, chỉ cần dành dụm thêm hai năm nữa, khi công tử có công danh bổng lộc, hắn sẽ sang cưới nàng, Tương Liên chờ hắn, chờ hắn được không ?

Nàng đã chờ...Tương Liên đã chờ...Lời nói của hắn từng là hi vọng, là ánh sáng trong cuộc đời hiu quạnh của Tương Liên...Bây giờ nàng đã là người của kẻ khác, nhưng Tương Liên không hề nghĩ, Lý Bảo- Bảo ca của ngày xưa, niềm hy vọng một thời của nàng lại có thể trở nên như vậy. Hắn đã là ác quỷ, ác quỷ tự lúc nào ?

Một cảm giác ấm áp bỗng bao bọc lấy Tương Liên. Trước mắt nàng tối đen. Một bàn tay đặt lên đầu Tương Liên vỗ nhẹ. Nàng mở mắt...Người đàn ông bao bọc mình trong chiếc áo choàng của hắn. Những ngón tay dài xoa nhẹ lên má hồng, giọng thật nhẹ nhàng :

-Không khóc nữa. Không buồn nữa. Có ta đây thì đừng khóc nữa, có được không ?

21. Chương 21: Giác

Hắn đang ôm nàng vào trong ngực. Thân thiết quá, nồng nàn quá! Tim Lý Bảo bất giác nhói lên.

Tương Liên lại gục đầu vào ngực kẻ mới đến mà khóc. Nàng không sợ...Chỉ cảm thấy đau lòng. Rất đau lòng!

-Người nữ đế nàng đau lòng đến vậy sao?

Hắn đang hỏi Lý Bảo. Tương Liên giật mình, thẳng thốt. Ý hắn là...

-Ta cũng nghĩ cách chúng ta thỏa thuận là vẹn toàn....Nhưng thực tế là không phải. Loài người các người thường nói dối, đôi khi có lợi cho người khác. Nhưng có những người, như Tương Liên chẳng hạn, điều dối trá đó sẽ theo nàng, ám ảnh nàng cả cuộc đời.

Tương Liên lại nhìn Lý Bảo. Tay hắn đã buông thõng xuống. Hắn không ngại giết người như ngóe. Hắn không ngại hủy diệt thành Tiểu Biệt. Nhưng có một nơi sâu thẳm trong tâm hồn, Lý Bảo luôn trân trọng như báu vật. Đó là chân cầu Tiểu Biệt và một người con gái. Tương Liên trong sáng với nụ cười dịu dàng đã khiến Lý Bảo luôn mơ màng vì một giấc mộng thiên đường.

Tiếc là khi gặp lại, ánh mắt nàng vẫn trong sáng và thuần khiết như vậy. Chỉ có hắn, tay đã nhuộm máu và sẽ còn tiếp tục nhuộm máu. Con đường Lý Bảo chọn không thể quay trở lại, và hắn cũng không hề muốn quay lại. Bởi bản thân đã lún quá sâu rồi.

Luật nhân quả - phú quý chỉ là một giấc mộng vô thường, vay thì phải trả. Lý Bảo biết chứ. Hắn chấp nhận trả giá, nhưng cái giá thì tốt nhất chỉ một mình hắn trả là đủ. Tương Liên, thế giới của nàng luôn phải ngập tràn hạnh phúc. Nàng xứng đáng có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

-Nàng đã là người của ta rồi.

Thật ra với năng lực của mình, gã đàn ông đó đã sớm biết hết mọi việc. Hắn thản nhiên nhìn những cô gái của thành Tiểu Biệt bị bắt. Hắn để Tương Liên chứng kiến việc Lý Bảo làm. Hắn muốn cắt đứt hoàn toàn ở nàng niềm hy vọng. Hắn muốn trong những giấc mộng chập chờn, Lý Bảo sẽ là một cơn ác mộng với Tương Liên.

Bản thân Lý Bảo cũng không bài xích ý nghĩ ấy. Hắn ta không muốn Tương Liên đau lòng hơn nữa. Một lần là đã đủ. Nàng hận hắn, khinh ghét hắn...Kỷ niệm xưa cũng nên chôn vùi vào gió bụi thời gian.

Song, phản ứng của Tương Liên trước Lý Bảo độc ác, không còn tính người đã cho hắn thấy một thực tế mà có lẽ nàng cũng không biết. Tương Liên đối với Lý Bảo không phải là yêu đương nam nữ. Nàng cũng không đơn thuần bầu víu vào hắn ta như một niềm hy vọng. Lý Bảo là một ký ức, một người quan trọng trong quãng đời quá khứ mà Tương Liên luôn gìn giữ. Hắn thân thương và gần gũi. Tình cảm của họ giống như những ngọn gió trong lành đầu mùa xuân mà hắn từng cảm nhận trên đỉnh Tuyết địa. Chúng trong sáng và thuần khiết. Hắn chợt không muốn Tương Liên đánh mất những hồi ức tươi đẹp ấy chút nào.

Lý Bảo nhắm mắt...Tương Liên đang khóc. Khóc vì hắn. Tiếc rằng giờ đã có người thay A Bảo dưới chân thành Tiểu Biệt lau nước mắt cho nàng.

-Hai người đi đi !

-Bảo ca !

Tương Liên lại gọi thêm một lần nữa... « Bảo ca »...Âm thanh thân thương này có lẽ Lý Bảo chỉ nghe được một lần cuối cùng này nữa. Sau này sẽ không ai còn gọi hắn là Lý Bảo. Hắn sẽ thực sự trở thành Phạm Thiếu Khanh với bàn tay nhầy nhụa máu –không phải của người khác thì là của chính mình.

-Chúng ta đi !

Giọng nói và đôi tay dịu dàng của người đàn ông ấy vuốt nhẹ lên đôi má đầm nước. Tương Liên lau nước mắt. Bảo ca đã thay đổi....Chỉ có đôi mắt ấm áp nhìn nàng bây giờ vẫn vậy. Tiếc là...Cuộc đời vốn có những ngã rẽ khác rồi.

Khi Lý Bảo quay lại, Tương Liên đã biến mất. Không còn đọng lại dấu vết gì của nàng nữa. Xung quanh hắn chỉ là những xác người la liệt. Máu vẫn chưa khô trên nền căn phòng rộng. Đập vào mắt hắn là những hình cụ tra tấn tàn khốc...Thế giới mà Lý Bảo đã bước và sẽ bước. Khác hẳn với chân thành Tiểu Biệt cùng những cảnh hoa đào trong sạch đã trở thành dĩ vãng. Một dĩ vãng đẹp nhưng chỉ đẹp với Lý Bảo quá khứ mà thôi.

Bên ngoài có tiếng động, một bóng người lách nhanh vào :

-Bẩm đại nhân...

-Nói đi !

-Hoàng thượng đã rút quân về sau khi nhận được tin tức của đại nhân. Còn chuyện của Tiểu Biệt thành bị bọn cướp trong đêm cướp bóc, đốt cháy sau đó vu cho Quái xà cũng đến tay người. Hoàng thượng rất tức giận, lập tức sai Binh bộ kéo quân tiêu diệt chúng. Toàn bộ 2 vạn tên cướp đã bị tiêu diệt, đám đầu lĩnh sống sót bị áp giải về kinh trên đường đã bị người của chúng ta tiêu diệt. Đầu của chúng đã được mang về.

Lý Bảo nhếch môi...Những chiếc đầu đầy máu tươi đang chờ hắn kiểm chứng. Cuộc sống chỉ toàn máu tanh và toan tính, không biết khi nào kết thúc như vậy, làm sao hắn nỡ để Tương Liên nàng bước chân vào.

Thành Tiểu Biệt với những cánh hoa đào bay trong gió sẽ như một giấc mộng vô thường.....Từng nắm trong tay hy vọng, nhưng rồi khi nhìn lại, trong tay mình chẳng còn gì ngoài những thứ hư vô. Nhưng Lý Bảo sẽ không hối hận. Vì đó là do hắn lựa chọn, con đường hắn buộc phải đi !

*Lời tác giả : Lý Bảo là một nhân vật đặc biệt, có phải không ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-vo-thuong>